

10^E JAARGANG N^O 31 — 17 OCTOBER 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD **AMSTERDAM** REDACTIE EN ADMINISTR.
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

REDACTIE EN ADMINISTR.

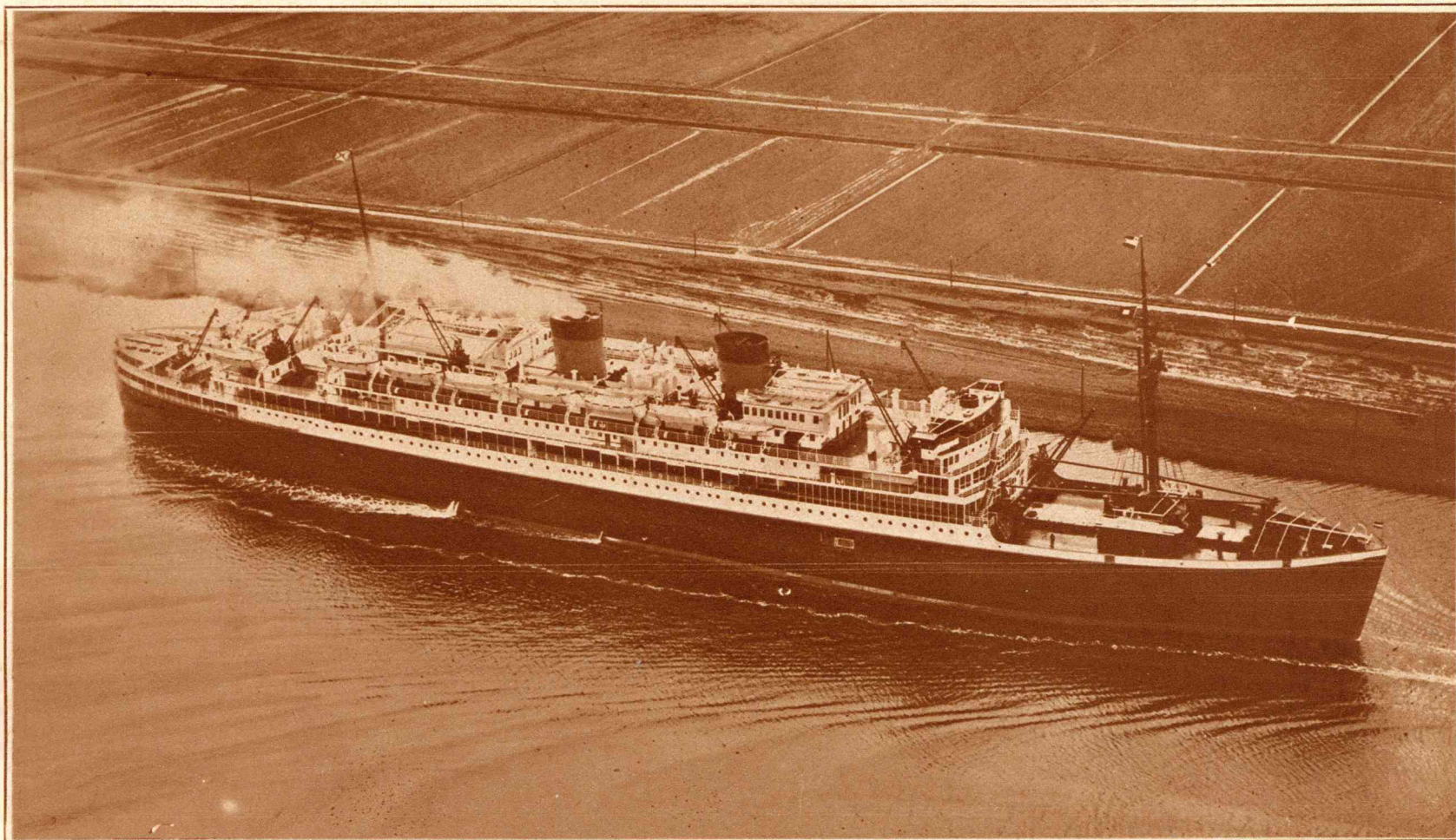
N.Z. VOORBURGWAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

„WIE GAAT ER MEE NAAR EEN REVOLUTIE KIJKEN”

(Foto Paramount)

De „Marnix van St. Aldegonde” aanvaardde bij stormachtig weer zijn eerste reis. Een speciale opname uit de lucht, toen het trotsche schip nog in de kalme maten van 't Noordzeekanaal voer. (foto K.L.M.)

GEMENGD NIEUWS

Ter herdenking van het ontzet van Alkmaar vierde de burgerij het jaarlijksche 8 Octoberfeest. Een ouderwetsche sjees als deel van den stoet: „het verkeer door alle tijden.”

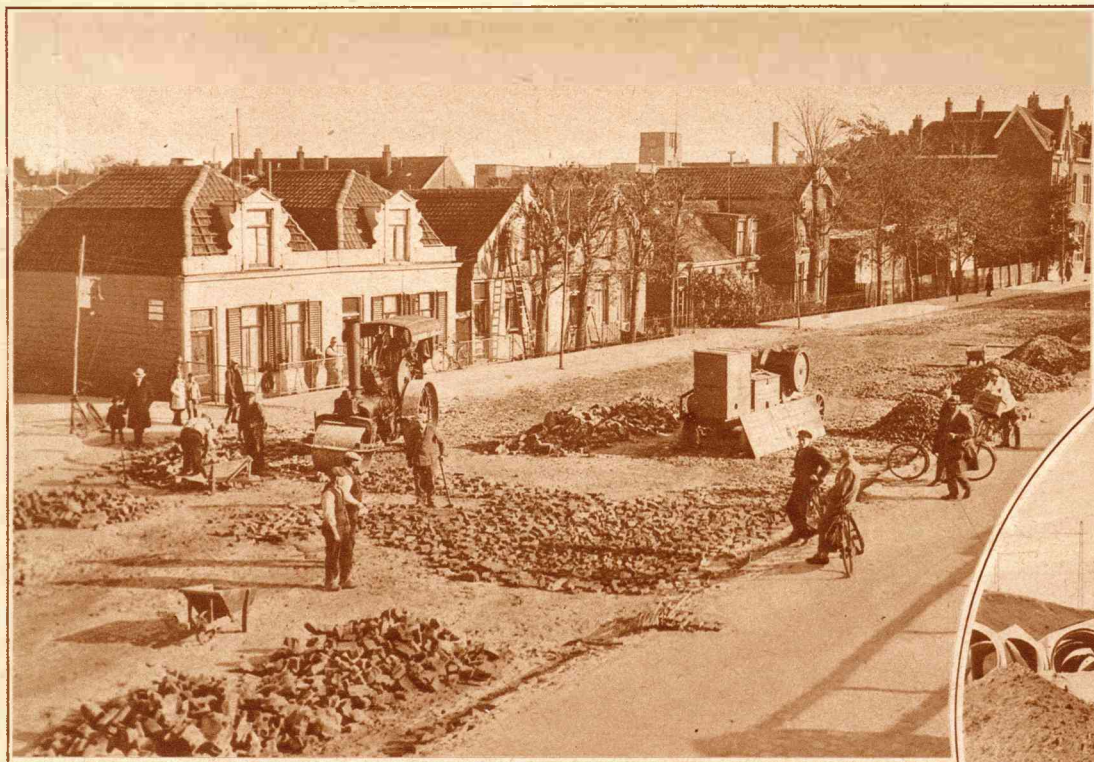
Kinderoptocht, georganiseerd door de buurtvereniging „Zocherstraat”.

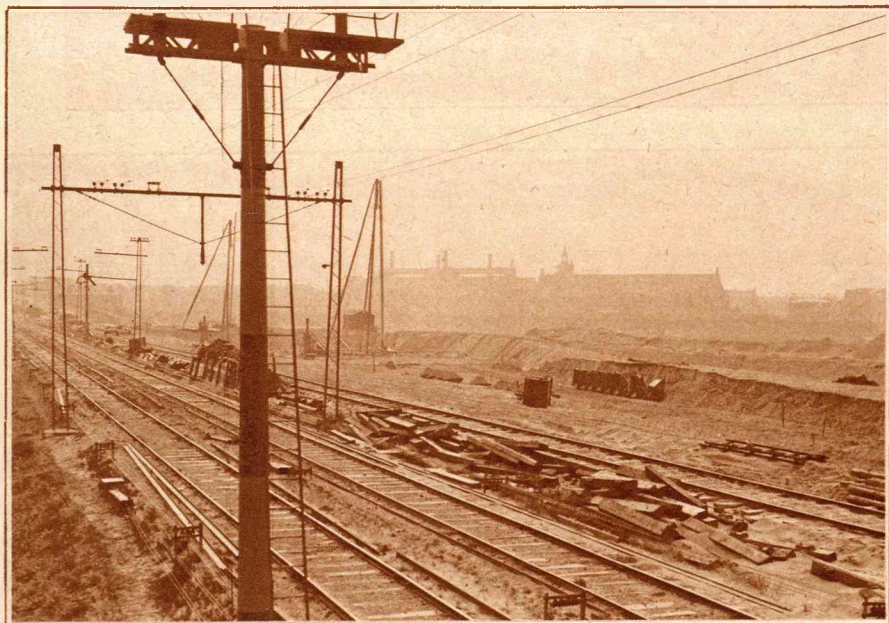
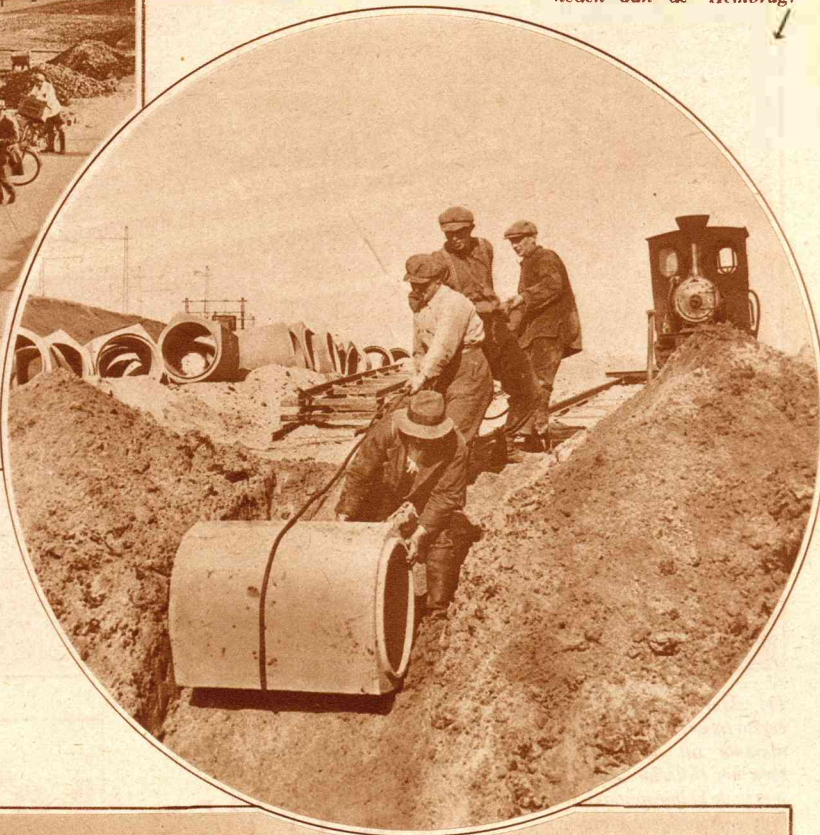
Een rijtuig met liefstallige vracht uit den reclameoptocht.

Verkeersverbeteringen in Noord-Holland

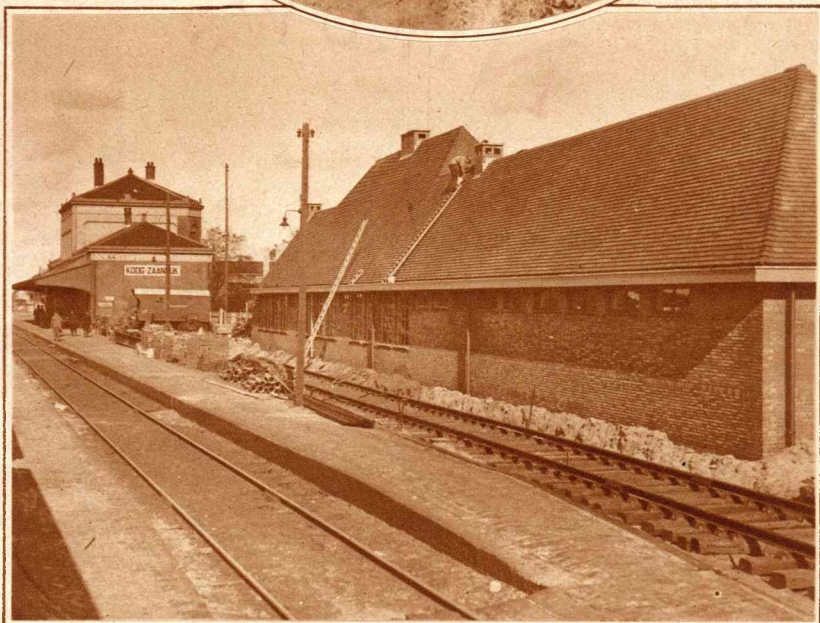
Vorbereidende werkzaamheden aan de Hembrug.

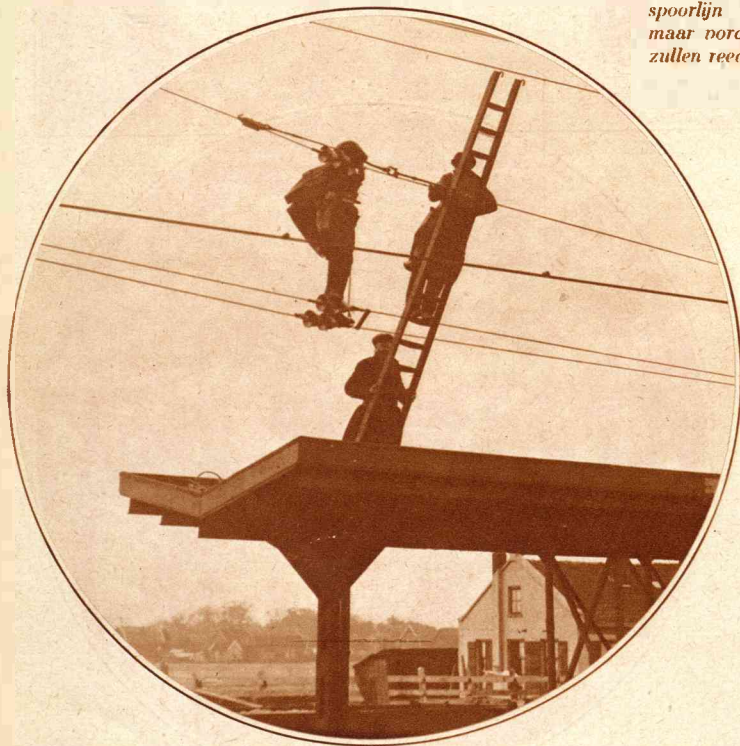
Aan het nieuwe, primaire wegennet, dat Noord-Holland doorsnijden zal, wordt hard gewerkt, zooals onze beide foto's bewijzen. De uitroering van den modernen, breeden weg, die door Zaandam loopt.

Ook de electrificatie van de spoorlijn Amsterdam—Alkmaar vordert snel. Binnenkort zullen reeds proefritten worden gehouden. Diverse emplacementen en stationsgebouwen moeten worden vernieuwd. Eén buiten het Centraal Station te Amsterdam is al een en ander te zien van het nieuwe werk. De spoorlijn wordt daar aanzienlijk verbreed.

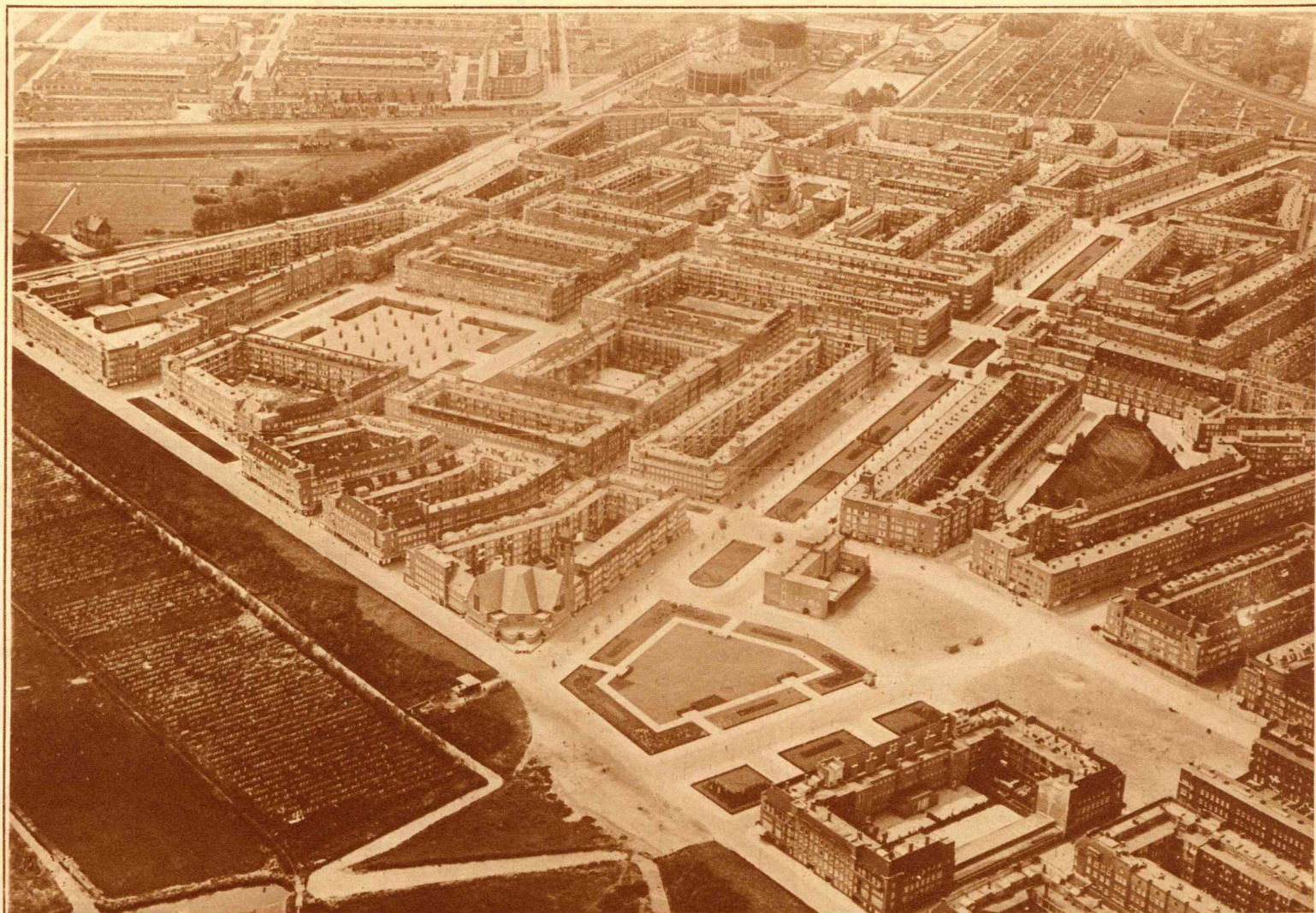
Nieuwbouw aan het station Koog-Zaandijk.

Electrificatie-bezigheden te Alkmaar.

Een algeheele verandering ondergaat station Heilo.

Uit de lucht.

(foto K.L.M.)

Amsterdam-Oost

Van den grond af:
Het Gallilei-plantsoen.

Het echtpaar G. Veldhuis—Jager,
Willemstraat 663, viert zijn gouden
echtvereeniging.

De Valentijnkade.

Villa's aan den Meentweg.

Regenfoto's uit Bussum, het bloeiende en fraaie Gooische forenzenplaatsje nabij Amsterdam. Ondanks het kennelijk slechte weer heeft het van zijn bekoorlijkheid niets ingeboet.

In de Boschlaan, als het regent.

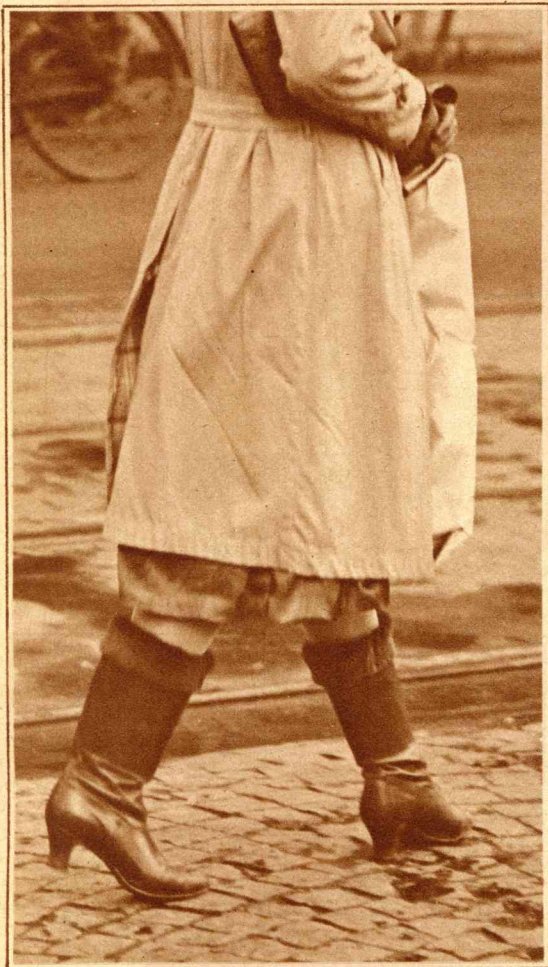

Een oud hoekje in het „Spiegel”.

Doorkijk naar de Korte Landstraat.

EEN
MOOI
DORP
OP
EEN
REGEN-
ACHTIGEN
DAG

De stap
van den
zakenman.

TAAL

DEN

Modebeenen

LEVENSWEG

moeders oogen moet verschijnen, kan mama aan den stap op de gang al hooren „hoe laat het is”. Maar het is niet alleen de muziek der voetstappen, die een en ander verradt omtrent onze gemoedsstemming, 'n aandachtig beschouwer van de menschelijke onderdanen, zal moeten toegeven, dat er al heel wat te

Toon mij hoe gij loopt, en ik zal zeggen wie en wat gij zijt.” Waarom ook dit niet, nadat wij geleerd hebben, dat het karakter van den mensch te bestudeeren en „op te maken” valt, uit de boeken, die hij leest, uit den wijn, dien hij drinkt, uit de handschoenen, die hij draagt, uit de buigingen, die hij maakt (of niet maakt), uit het beroep dat hij vervult, uit de liefhebberijen, die hij heeft, uit het handschrift, dat hij schrijft. — waarom zou er dan ook geen levenswijsheid

Sportbeenen.

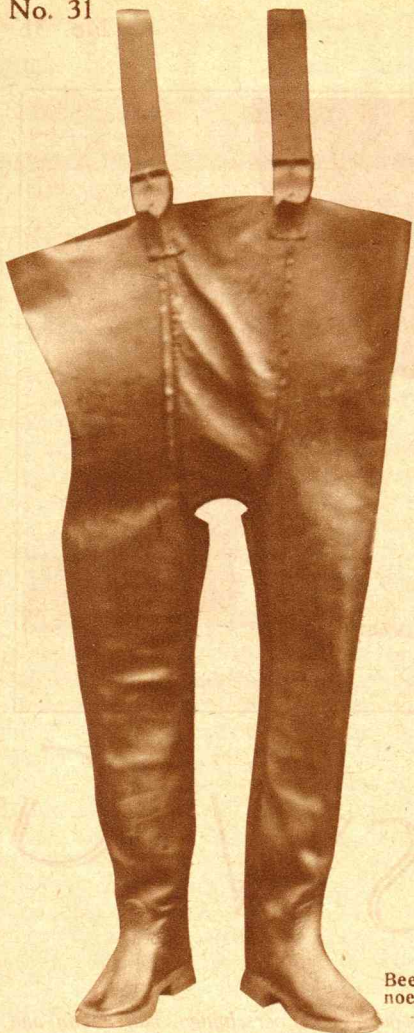

De eerste zelfstandige stappen op 't levenspad.

te halen zijn uit de wijze, waarop hij zich verplaatst? De stap van uw huisgenooten herkent ge. Als uw spruiten iets hebben uitgehaald, dat den ouderlijken toorn over hen ontlasten kan, be- duiden zij elkander, „daar komt pa aange- sloft; daar komt juf aangeruischt” — als het schuldige kind, na be- dreven mandaad, onder

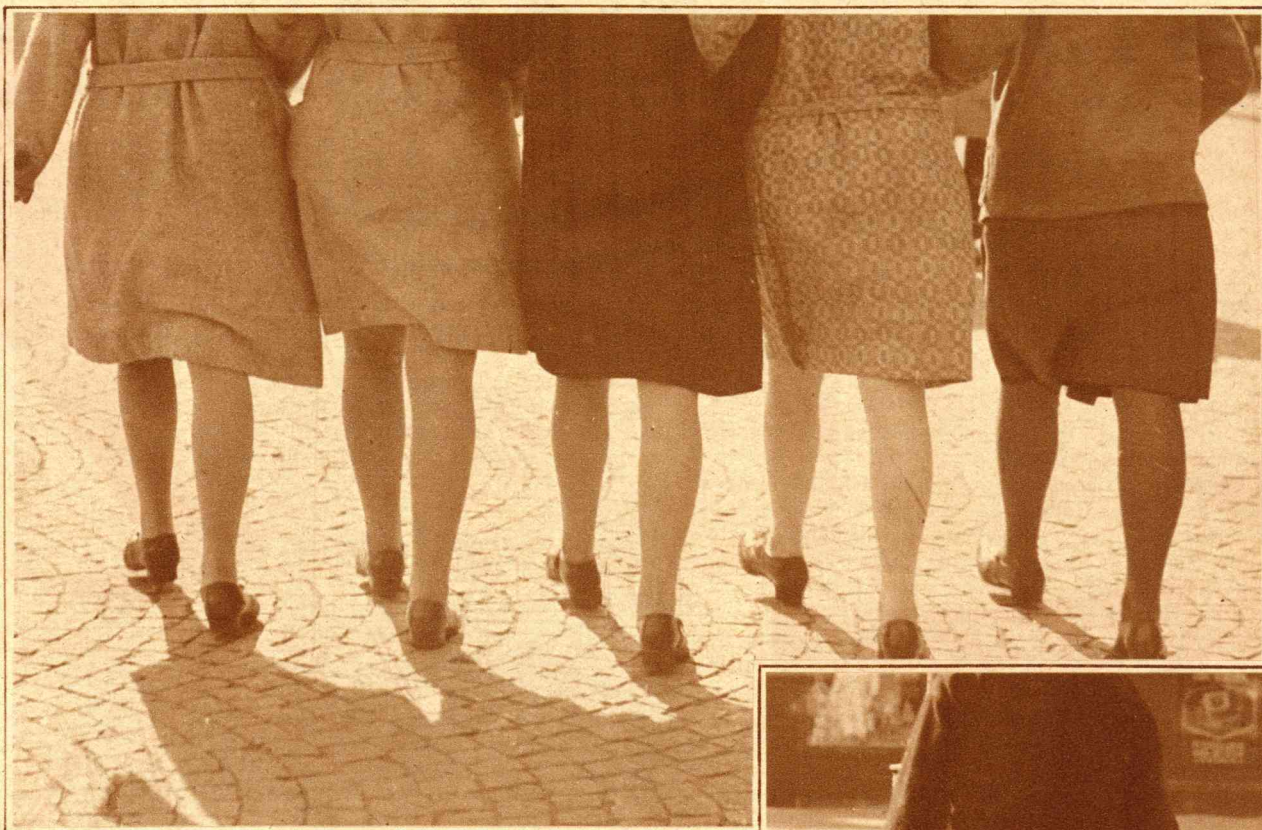
„Op den man af”.

Beenen, die er genoeg van hebben.

besluiten valt, uit de manier waarop zijn medemenschen zich voortbewegen. Schuilt achter ieder van deze plaatjes niet 'n levensroman in drie deelen? Mocht u dit overdreven achten, vindt u, geachte en scherpzinnige lezer, dan ook niet, dat zij veelzeggend zijn voor het levenstempo der betrokken? En als u ons nog geen gelijk geeft, wilt u het dan niet met ons eens zijn, wanneer wij bescheidenlijk opmerken, dat deze beenen toch wel iets zeggen over het humeur van de eigenaars en eigenaressen, op 't oogenblik, dat het „klap” ging in de ca-

iemand, die zijn evenwicht weet te bewaren.

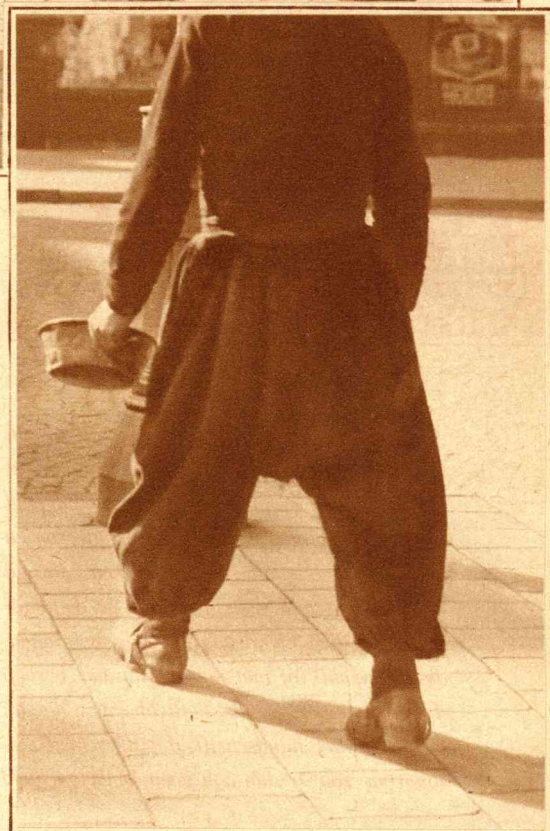

Schoolbeenen.

Werkeloos? De gang van den ontmoedigde.

mera? Toch zullen we ons maar niet wagen aan uitvoerige karakterbeschrijvingen. Want dan regent het den volgenden dag protesten van menschen, die zichzelf meenen te herkennen, aan de beenen . . . van een ander. Nee, daar beginnen we niet aan. De port is nog altijd vrijhoog.

Zeebeenen.

Plattelandsbeenen.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

„Ha juist! Rita Holiday!” herhaalde Henriëtte. „Heeft ze nog verwanten?” **No. 9**

Een fijne man! Fijner nog dan Blackstone, zou ik zeggen. Welnu, die Rixby heeft z'n zoon genoeg dollars nagelaten, om de reis heen-en-terug naar de maan te kunnen maken!”

Rita stelde niet het minste belang in dollars. Zij viel hem in de rede.

„Wacht asjeblief 'n oogenblik, Bill!” smeekte ze, met bevende lippen. „Heb je met eigen oogen den brief gezien, dien grootmoeder aan Mr. Blackstone heeft gezonden? Ach, ik wil heelemaal niet weggaan! Laat mij blijven, Bill! Heb je den brief niet gezien?”

„Wis en zeker heb ik hem gezien!” onderbrak hij haar. „Hij was in 't bezit van miss Blackstone en die heeft 'em mij laten lezen. Het was je grootmoeder's handteekening, daaraan was geen twijfel mogelijk. En je wilt de lieve gestorvene toch wel 'n genoeg doen, hè Ritie? Zij moet een goede reden hebben gehad om Blackstone te kiezen, anders had zij het niet gedaan. Beste meid, je maakt me nog ziek, door zoo te blijven prullen!”

Dit was de genadeslag. Rita zag nu duidelijk in, dat alle verder smeeken tevergeefs was.

HOOFDSTUK XIII.

RITA VERLAAT HET HUIS VAN POCK.

Den volgenden morgen was Rita Holiday reeds bij de hand, toen de dag nog nauwelijks was aangebroken. Ze had bijna geen oog dicht gedaan. 't Was de laatste morgen, dien zij bij Bill doorbracht. Hij stond in de keuken zijn gelaat te wasschen, toen zij verscheen.

De kleine man zag er even deerniswekkend uit als Rita zelf.

„Ik heb aldoor aan je gedacht, sinds ik de laatste maal opstond om naar Benny te zien, Rita,” zei hij, terwijl hij den handdoek weglegde. „Het arme kereltje had erge buikpijn. Ik moet dokter Rugby toch eens vragen, of Bella er wel goed aan doet, door het kind mee te laten proeven van alles, wat ze op tafel zet. Ik zou mijn hoofd wel willen verwedden, dat ze 't koolwater door zijn keeltje heeft laten loopen. Ik heb haar dat ook gezegd, maar ze heeft me bijna levend gevild. „Houd je mond, Pock,” zei ze, „en ga slapen.” Maar m'n tong wou zich niet rustig houden. Ik praatte m'n keel heesch over de kwestie, of je misschien nog hier zoudt kunnen blijven. Maar wat hielp het? Niets! Op één punt nochtans had ik succes. Toen m'n vrouwtje iets in het midden bracht over de menschen, waar haar jongen mee zou moeten omgaan, toen kaatste ik den bal terug, en 't was misschien het eerste nijldige woord, dat ik tot m'n duifje gesproken heb: „Bella”, zeg ik, „de baby behoort voor de helft aan mij toe en Rita is altijd welkom om zich met dat gedeelte bezig te houden. Doe jij nu maar eigen goeddunken met de helft, die jou toebehoort.” Bella is te eerlijk om te beweren, dat Benny heelemaal van haar was, dus kom maar wanneer je wilt, Rita. Mijn helft van Benny en ikzelf zullen altijd dolblij zijn je te zien. Maar nu, Ritie, wensch ik, dat je als een braaf meisje met de Blackstone's meegaat, en het laatste oogenblik niet gaat huilen, want dat zou ik niet kunnen verdragen! We weten bovendien niet, wat de toekomst je nog voor geluk kan brengen, m'n kind.”

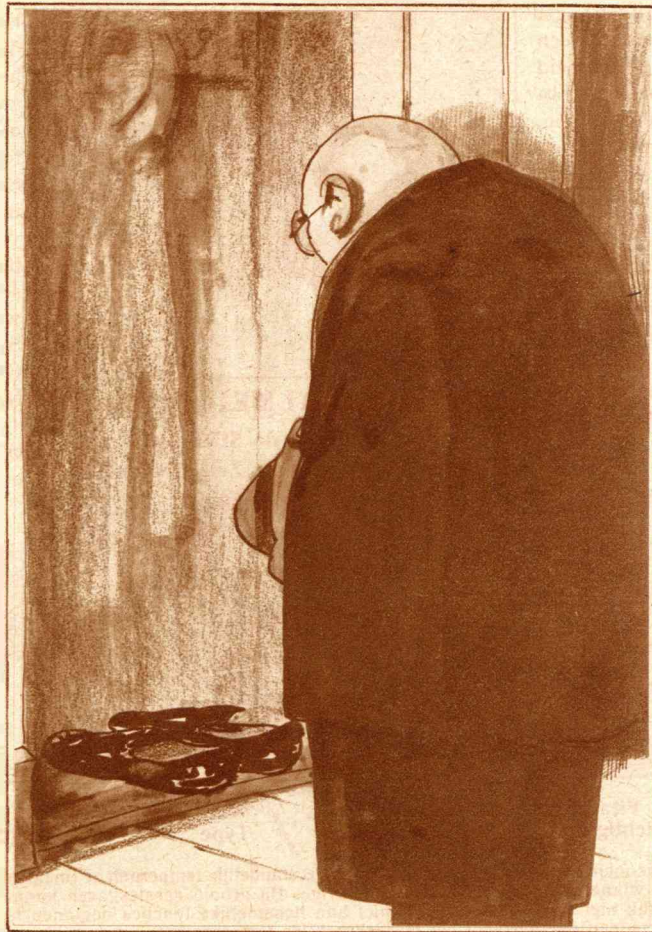
„Voor mij is er geen geluk meer weggelegd, antwoordde ze ontmoedigd, met krampachtig vertrokken gelaat. „Maar daar komt Bella aan!”

Te acht uur in den morgen verscheen de auto van miss Blackstone vóór het huis der Pock's. Bill had dien dag geen werk, hij was dus aanwezig om z'n kleine meid uitgeleide te doen. Bella verscheen in de hall, waar Rita bezig was haar koffer te pakken.

Een huivering doorvoer Bill, toen hij Henriëtte Blackstone gadesloeg, zooals ze daar stond, stijfjes in het zwart gekleed en den hoed met wiegelende roosjes op het hoofd. Ze zag er strenger en onge-naakbaarder uit dan op den dag, dat hij de schikking met haar had getroffen.

„Zij is een kreng,” mompelde hij geheel ontmoe-

Professor Priem Pruttelt:

„Welke overschoenen zal ik vandaag aantrekken?”

digd. Hoe vinnig waren haar oogen! Hoe wreed was haar mond! Het was, of zij Rita van top tot teen met haar blik wilde doorboren. Nu wenschte hij, dat hij nooit zijn toestemming had gegeven tot het weggaan van het meisje. Maar miss Blackstone had laten verstaan, dat zij haar misschien wel zou adopteeren. Ze zou een goed tehuis krijgen. Men zou haar dingen leeren, die een meisje behoort te weten. Maar toch had hij spijt over zijn toestemming. Had hij de macht ertoe gehad, dan zou hij het contract hebben verbroken met de hooghartige dame, wier oogen voortdurend water afscheidden en wier hoofd aldoor op en neer schommelde. Innerlijk prevelde hij verwenschingen, terwijl hij naar Rita keek. Ze was zoo stil en bleek en star, en haar donker zigeunergezichtje stond onuitsprekelijk droef. Hij durfde geen woord van genegenheid tot het meisje zeggen in het bijzijn der statige oude vrijster, die op de achterbank van den grooten auto zat.

Henriëtte nam Mrs. Pock van het hoofd tot de voeten op, toen Bill haar zijn vrouw voorstelde.

„U begrijpt zeker wel, Mrs. Pock,” zei miss Blackstone op strengen toon, „dat ik heel weinig weet van — van — Hoe heet het meisje ook eigenlijk weer?”

„Rita,” mompelde Bill.

„Rita Holiday is haar volle, haar eigenlijke naam, mevrouw,” voegde Bella erbij.

Bill schudde het hoofd en wierp Bella een zijdelingschen blik toe.

„Nee, ze staat moederziel alleen op de wereld,” verzekerde Mrs. Pock. „Kom Ritie, begin nu niet zoo te beven. Je gaat niet naar de gevangenis!”

Liever was Rita naar de gevangenis gegaan, als ze daarmee van die magere, verschrikkelijke vrouw had kunnen afkomen. Ze voelde zich zwak en angstig en stond op het punt, in tranen uit te barsten.

„Vooruit, kind, stap in den auto!” riep Henriëtte driftig uit. „Warren, haal den koffer. Laat me niet wachten. Er is thuis volop te doen. Is dat al de bagage, die ze heeft, die ééne koffer?” Die vraag werd haar ingegeven, toen ze Warren den koffer naast zich op de chauffeursplaats zag zetten. „Ach, goeie genade,” ging ze voort, „dat beteekent ongetwijfeld, dat ik haar van top tot teen in de kleeren zal moeten steken. En dat, terwijl ik al zoo veel geld aan liefdadigheid moet besteden! Maar dat komt er niet op aan! Is zij een goëd meisje, Mr. Pock?”

„Ja, mevrouw,” zei Bill, en hij voelde zich diep ongelukkig.

Toen Rita in den auto klauterde, zag hij, dat zij zoo bleek zag als de witste wolk aan den hemel.

Plotseling viel Bella een gedachte in. Was Bill eerlijk geweest tegenover miss Blackstone? Het gebeurde nogal eens, dat ze niet heelemaal op hem aan kon.

Resoluut daalde ze de stoep af. Haar gezicht verried onverzettelijke rechtschapenheid.

Bill kende dien blik en het was hem, of een ijzige wind hem doorvoer. Hij wist ook, dat als zijn vrouw eenmaal tot iets besloten was, hij niet behoefde te probeeren, haar tot andere gedachten te brengen. Goeie genade, wat wilde ze nu weer gaan zeggen?

„Ik ben een fatsoenlijke vrouw, miss Blackstone,” verklaarde Bella, toen zij bij het portier van den auto stond.

Bill werd duizelig. Hij zag, hoe ze wanhopig naar passende woorden zocht. Bill wenschte uit al z'n macht, dat z'n aangeboden vrouw een poosje haar tong mocht kwijtrakten, ten minste totdat miss Blackstone was heengegaan.

„Mevrouw,” ging Bella met 'n slikbeweging voort, „ik zeide u, dat ik een fatsoenlijke vrouw ben, en dat is de waarheid. Heeft mijn echtgenoot u nog eenige bijzonderheid over Rita Holiday verteld?”

„Neen, Mrs. Pock, behalve dan, dat ze zindelijk en een goede huishoudster was.”

Bella wierp haar man een vernietigenden blik toe. Wat een ellendeling was hij toch! Als ze maar eens met hem alleen was! Hij had haar plechtig verzekerd, haar recht in de oogen ziende, dat hij miss Blackstone met Rita's geschiedenis bekend had gemaakt, en dat de oude dame bij hoog en laag had betuigd, dat het haar geen steek kon schelen, al was het meisje de dochter van den grootsten tuchthuisboef.

Bella keerde zich opnieuw naar het gelaat onder de roode roosjes.

„Ik ben rechtschapen tot in het merg mijner beenderen,” verkondigde zij op heeschen toon. „Niets of niemand kan mij doen zwijgen, als het mijn plicht is te spreken. Ik heb geen zin, nachten wakker te liggen, omdat ik niet eerlijk tegen u was. Ritie is een lief kind. Ze zal al uw woorden in acht nemen.”

„Dat is haar ook geraden,” viel miss Blackstone haar in de rede.

„O, maak u daarover niet ongerust,” ging Bella met nadruk voort, „maar me dunkt, dat u toch moet weten, dat haar vader geen eerlijke reputatie had.”

OORZAKEN VAN TEGENSPOED EN MISLUKKING IN HET LEVEN

UW PERSOONLIJK LEVEN.

HÖCHSTES GLÜCK DER ERDEN-KINDER IST DOCH DIE PERSÖNLICHKEIT. (GOETHE).

Uw persoonlijk leven! De wijze, waarop gij uw weg zoekt en vindt door het leven heen, steeds voorwaarts, zonder rusten, het einddoel tegemoet. De wijze, waarop gij uw leven leeft en welke zich uit in het geheel uwer eigenschappen, of met andere woorden: in uw persoonlijkheid.

Is er wel iets, dat uw aandacht meer verdient?

Natuurlijk wijdt gij aan dit allerge-wichtigste onderwerp af en toe de noodige overdenking. Immers, wij allen hebben onze oogenblikken van inkeer tot onszelf, oogenblikken, dat wij onze geestelijke balans opmaken, en dat wij bepalen, of het eindcijfer ervan op winst of verlies duidt. Is er een winstsaldo, dan kunnen wij tevreden zijn, mits wij waakzaam blijven. Is er echter verlies, dan dienen wij na te gaan, waaraan dit te wijten is.

Op het gebied van uw persoonlijk leven zijt gij geheel en al uw eigen meester. Ieder is koning in het rijk zijner persoonlijkheid, want ieder mensch bezit de gave, het goede te doen en het kwade na te laten. De vervolmaking der persoonlijkheid wijst den weg naar het hoogste geluk, dat wij op aarde deelachtig kunnen worden.

Veronderstel, dat uw weg door een moeras voert vol gevaarlijke plekken, vol schadelijke uitwasemingen en krioelend van allerlei giftig gedierte. Het oversteken ervan is haast ondoenlijk. De ingenieurskunst echter vond het middel, den weg gevaarloos en gemakkelijk te maken. Op stevige, sterke pijlers werd een brug gebouwd, dwars door het moeras heen. En als gij, over die brug gaande, op het moeras neerziet en de gevaarlijke plekken, de giftige gasbronnen, het krioelend gedierte waarneemt, dan prijst gij u gelukkig, te kunnen profiteren van de hulp, die de bekwame ingenieur u door zijn arbeid aanbiedt. Ook bij de vervolmaking uwer persoonlijkheid is er een bekwame ingenieur, die voor u een brug bouwt over de gevaarlijke plekken heen, een bouwverder van groote ervaring, die voor duizenden anderen reeds bruggen heeft geslagen over de moeilijkheden des levens en de tekortkomingen der persoonlijkheid. Behoeven wij nog nader te zeggen, wie met deze vergelijking bedoeld wordt? Het is het NATIONAAL INSTITUUT voor ZELF-ONTWIKKELING, en de brug is zijn groote Persoonlijkheidskursus, die reeds duizenden den weg wees naar de hoogste ontwikkelingsmogelijkheden hunner persoonlijke hoedanigheden.

Zooals alle dingen, die goed en waar zijn, wordt deze Kursus gekenmerkt door waren eenvoud. Hij is het resultaat van jarenlange praktische ervaring en een juist zielkundig inzicht, welke de grondslag zijn van al het onder-richt, volgens Dalmeijer's beroemde methoden gegeven. Hoe deze Kursus werkt, kan hier niet uiteengezet worden; het gaat hier niet om den inhoud der lessen, doch om de dingen, welke er door bereikt worden.

De Persoonlijkheidskursus brengt evenwicht en kalmte. Zijne lessen brengen kracht van wil daar, waar twijfel, besluiteloosheid en wifelmoe-digheid heerschen. Zij brengen kracht van wil ook daar, waar de wil het verstand telkenmale het zwijgen pleegt op te leggen. Zij tooveren ongekende kracht daar, waar nog kort tevoren zwakte terneerdrakte.

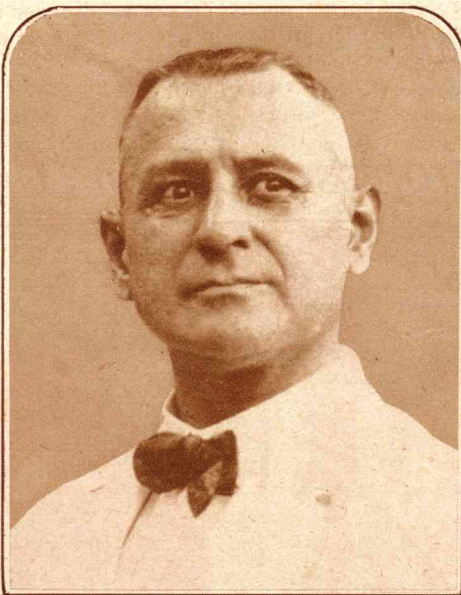
Dat deze resultaten inderdaad binnen uw bereik liggen, ja, dat zij normaal te noemen zijn, bewijzen de talloze getuigenissen, vermeldende de dankbaarheid van hen, die dit ondervonden. Zij toonen aan, dat het volgen van den Persoonlijkheidskursus van het NATIONAAL INSTITUUT voor ZELF-ONTWIKKELING eene dwingende noodzakelijkheid, ja, zelfs eene plicht is voor ieder, die er prijs op stelt, zijn Persoonlijk leven te leiden naar de sfeer van het hoogste geestelijk en stoffelijk welzijn, naar de grootst mogelijke zekerheid van geluk en voorspoed.

worden maar al te dikwijls gezocht in de omstandigheden buiten den mensch, terwijl zij in werkelijkheid schuilen in hem, in zijn gebrek aan initiatief, daadkracht, volharding, kortom aan PERSOONLIJKHEID.

Bouw den tempel uwer toekomst op de on-wrikbare rots uwer tot de hoogst mogelijke ontwikkeling opge-voerde PERSOON-LIJKHEID!

Leg thans het zaad, dat tot een rijken oogst zal ontkiemen, een oogst van gezondheid en levensvreugde, van voorspoed en rustigen, gedegen arbeid, van invloed, eer en aanzien, kortom: van een even-wichtig en schoon be-staan, uzelf en uwen naasten ten zegen.

In u sluimeren alle gaven, alle hoedanig-heden om dit doel te bereiken, evenals het goud sluimert in den schoot der aarde.

J. C. DALMEIJER

Oprichter van de Stichting:
Nationaal Instituut voor Zelfontwikkeling

Het Vitale
(Levenskrachtige) Type

Het Mentale
(Verstandelijke) Type

Het Motorische
(Bewegelijke) Type

Sommige personen hebben een overheerschend verstandelijk temperament (mentaal); de hersenen en het zenuwstelsel winnen het bij hen van het overige. Bij groote geestesgaven kunnen zij door gebrek aan praktischen kijk niet slagen, wanneer zij niet hun lichamelijke functies beginnen te ontwikkelen. Bij andere personen overheerscht het levenskrachtige temperament (vitaal); zij beschikken over uitstekende spijsverteringsorganen, hun longen zijn sterk en hun bloedsomloop is volkomen. Wanneer zij zich aan hun natuurlijke neigingen overgeven, wat gewoonlijk met hen het geval is, zijn zij blootgesteld aan een te goed leven. Ook zij slagen niet als zij hun geestelijke eigenschappen niet gaan oefenen. Een derde groep van personen hebben een krachtig ontwikkeld beender-, spieren- en pezenstelsel; bij hen overweegt het bewegelijke (motorische) temperament; zij houden van handeling en werk, maar hun levenskracht houdt geen gelijken tred met hun energie, zij krijgen spoedig last van uitputting. Het spreekt vanzelf, dat er geen strenge grenslijn te trekken is tusschen deze drie groepen. Daarom moet men naast deze hoofd-typen verschillende combinaties der drie temperamen ten denken. Doch een feit is het, dat wij allen geleid worden door onze erfelijke neigingen tot op het oogenblik, waarop wij in onszelf afdalen en den strijd aan-binden tegen die erfelijke hebbeligheden. Niet wat wij hebben meegekregen, doch wat wij van dit erfdel hebben gemaakt, of wij het al dan niet economisch hebben beheerd en harmonisch ontwikkeld, beslist over ons lot.

HIER LIGT UW WEG NAAR HET LAND VAN BELOFTE

Door het NATIONAAL INSTITUUT voor ZELFONTWIKKELING worden aan 1000 Abonné's van het Weekblad „DE STAD AMSTERDAM“

4000 Brochures CADEAU

gegeven. Elke abonné, die omgaand nevenstaanden BON inzendt eventueel vergezeld van 16 cent in postzegels ter tegemoetkoming in de portokosten, ontvangt vier hoogst interessante, geïllustreerde brochures van 24 à 32 bladzijden elk, waarin de beroemde methoden van de (over de heele wereld, en uitsluitend PER POST, gegeven) „Cursussen van Dalmeijer“ beschreven worden. Adresseren aan het Bureau van „DE STAD AMSTERDAM“, N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam. Buiten op de envelop in het oog loopend schrijven: Voor de Brochures. De toezending geschiedt binnen acht dagen, alléén na inzending van een behoorlijk ingevulden Bon.

„ER BESTAAT GEEN TOEVAL“

(GOETHE).

De oude Grieken beschouwden het „Kent Uzelven“ als het beginsel aller wijsheid. Hoe beter gij uzelf kent, des te wijzer zult gij worden, des te verlangender zult gij zijn, uzelf en uwe omstandigheden te verbeteren. En om uzelf beter te leeren kennen, wendt gij u natuurlijk tot den specialist, wien zijne studiën, zijn dagelijksche omgang met de meest verschillende karakters eene grondige kennis van de menschelijke natuur hebben gegeven. De dringende zaak voor u is, uzelf te leeren kennen, d. w. z. uw karakter en uw kundigheden; u aan te passen aan uw omgeving of eene omgeving te kiezen, waaraan gij u beter zoudt kunnen aanpassen en uwe verstandelijke, lichamelijke, sociale en moreele eigenschappen kunt verbeteren.

De dringende noodzakelijkheid hiervan zult gij beseffen, wanneer gij bedenkt hoeveel duizenden hun on-geluk en mislukking nog steeds toeschrijven aan het noodlot; velen ge-looven min of meer aan bepaalde gunstige of ongunstige invloeden van buiten af: in werkelijkheid gebeurt niets bij toeval; ALLES HEEFT EEN OORZAAK; en DE VOORNAAMSTE OORZAKEN VAN ONS GELUK OF ONS SUCCES LIGGEN IN ONSZELF.

Weliswaar zijn wij niet verantwoordelijk voor de erfelijke, geestelijke en lichamelijke eigenschappen, waarmede wij ter wereld gekomen zijn, maar het staat aan ons, zodra wij onzen opbouw begrepen hebben, het grootst mogelijke voordeel uit ons vaderlijk erfged te trekken, en zo-doende zonder ophouden ons lot te verbeteren. Uw plicht als mensch eischt, dat gij van uw leven een succes maakt, ondanks den meest onvoldoende aanleg van een of andere tegen-werkende eigenschap. De ervaring heeft geleerd, dat eene bovenmatige goedheid, eene bovenmatige voor-zichtigheid even verderfelijke kunnen zijn als een gebrek aan zelfvertrouwen. Wij hebben hier speciaal het oog op „betrekkelijk“ te veel of te weinig, want men kan niet te goed en te nauw-keurig zijn: en toch doen sommige menschen, begiftigd met groote goedheid, maar wier wil en oordeel zwak zijn, zichzelf en anderen dikwijls veel schade; andere personen zijn zoo nauwkeurig, dat zij zichzelf en andere het leven ondragelijk maken, omdat andere eigenschappen, welke deze goede eigenschap behoorden te tem-peren, in onvoldoende mate aanwezig zijn. Hoe grootere de onevenwichtigheid is, des te noodzakelijker en dringen-der is eene lichamelijke en geestelijke opvoeding. 80% der menschen bezit de gaven om te slagen, maar zij weten niet deze te gebruiken, omdat zij niet geleerd hebben HOE ze te ontwikkelen. De Cursussen van het NATIONAAL INSTITUUT voor ZELFONTWIKKE-LING leeren den mensch zichzelf ken-nen; zij voeden het karakter op en scherpen den geest; brengen even-wicht en harmonie in het temperament en de gezamenlijke eigenschappen van lichaam, ziel en verstand. Het zeer bijzonder onderricht van het Nationaal Instituut leert u UWE WAARACHTIGE PLAATS IN HET LEVEN KENNEN.

Hierlangs afknippen en inzenden aan het Bureau van „De Stad Amsterdam“, N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam

BON voor de Abonné's en vaste Lezers van dit blad

om gratis te ontvangen de vier interessante brochures:

DE WEG VAN HEN DIE SLAAGDEN,
HOE GROOT IS UW NUTTIG EFFECT?
EEN KORTE WEG TOT SUCCES, en
ER KOMEN EN ER BLIJVEN.

Naam:

Beroep: Leeftijd:

Straat: No.

Plaats: (St. '30-II)

Inullen in DRUKLETTERS s.v.p.

(Insluiting van 16 cts. in postzegels is niet nood-zakelijk, doch zal op prijs worden gesteld.)

EENZAAMHEID.

Rita kromp ineen, alsof Bella haar geslagen had. Bill ging aan den rand van den weg zitten, aangezien zijn beenen hem niet langer wilden dragen.

Het bloed schoot in stroomen naar miss Blackstone's gezicht. Zij was geërgerd, meer dan geërgerd. Het was haar, of haar bescheiden wereldje met groot geraas in elkaar stortte. Waar had ze zich mee ingelaten?

„Wel, heb ik óóit? Heb ik óóit?” bracht zij er eindelijk met moeite uit. „Nee, nóóit!” En daarna op ijskouden toon tot den chauffeur: „Vooruit, Warren! U hoeft niets meer te zeggen, Mrs. Pock. Het kan me geen sikképit schelen. U hebt al genoeg, méér dan genoeg gezegd.”

Als een groot blazend monster zette de auto zich in beweging, stevende de laan in, koerste daarna achterwaarts tot in de goot, maakte knarsend een draaien stoot ten slotte de richting van Bradmere in.

Rita's oogen waren door tranen verblind. Ze zag zelfs niet, dat Bill uitbundig z'n hoedje naar haar zwaaide, toen ze wederom het huis passeerden. Miss Blackstone staarde met boozen blik recht voor zich uit. Ze had in 't geheel niet verwacht, dat ze in zulk een moeilijke positie zou komen. Een meisje van bedenkelijke afkomst in haar huis te moeten opnemen! Kon zij dat dulden? 't Leek ongelooflijk. Hoe dwaas was zij geweest door toe te stemmen in Willard's plan! Was hij op de hoogte geweest van die ellendige historie?... Ongetwijfeld.... Schande! Schande!.... Zij wierp een zijdelingschen blik op het bleke meisje en klemde de tanden op elkaar. Ha ja, hoe goed herinnerde zij zich nu het donkere liefelijke gezicht, de sombere, onbeweeglijke oogen met de opvallend lange wimpers! Henriëtte had haar één keer te voren gezien — bij de medaille-uitreiking!

Na eerst 'n „foei!” en 'n „poe!” te hebben laten hooren, stak miss Blackstone van wal.

„Er rust dus ongetwijfeld een vloek op je, Rita?”, zei ze, opzettelijk zacht, opdat Warren haar niet zou kunnen hooren. Henriëtte was bescheiden, even bescheiden als Mrs. Pock fatsoenlijk was.

„Ja,” antwoordde Rita, hoewel ze niet precies wist, wat ze onder dien vloek moest verstaan, maar ze vermoedde, dat 't iets te maken had met haar vader.

„En voel je je niet bitter beschaamd, m'n kind?” teemde Henriëtte.

Het hoofd van het meisje boog zich voorover. Miss Blackstone had niet kunnen zeggen, of dit een blik van toestemming was of niet.

„Het is je plicht, je beschaamd te gevoelen,” drong ze aan. „Je moest jezelf heel je leven in zak en asch kleeden, met je hoofd gebogen en je oogen naar den grond gericht. Versta je mij, meisje? Je neemt 'n afzonderlijke plaats in.” Ze draaide zich vierkant op haar zitplaats om en bracht haar gelaat zoo dicht bij dat van Rita, dat deze haar heeten adem voelde. „Vóór alles,” ging miss Blackstone sissend voort, „voegt het je, tegenover iedereen goed en gewillig te zijn. Dan is er nog een beetje kans, dat er iets van je terecht komt! Zooals ik je gezegd heb: houd je hoofd gebogen en je oogen naar den grond gericht.”

Aangezien er voor Rita op het oogenblik toch niets in de hoogte te zien was, zochten haar blikken het auto-kleedje aan haar voeten. Ze voelde zich boos en benauwd, gekwetst en bevreesd.

Miss Blackstone verviel in zwijgen. Ze moest tijd nemen om het probleem te overdenken, dat zich aan haar voordeed. Zou zij het meisje terugzenden naar de Pock's? Dat zou kwalijk bij Willard's plannen passen. Hij had beloofd, Blanche te zullen vragen, haar toelage met de helft te verhoogen. Voorts berekende Henriëtte listiglijk, dat het feit, dat dit donkere meisje van bedenkelijke afkomst was, haar nog wel eens voordeelen kon brengen. Ongetwijfeld zou Blanche het in-huisnemen van Rita als een groot offer en een zwaren last beschouwen voor een vrouw van Henriëtte's gevoeligheid. En Bradmere zou ten slotte moeten toegeven, dat zij, de strenge Henriëtte Blackstone, in waarheid volgens haar beginselen leefde. Ja, ja! daar viel een schitterende rol te spelen! Zoo'n enkel woordje, toegefluiserd aan 'n paar welbespraakte vriendinnen, en Henriëtte's papieren zouden hooger rijzen dan ooit! Dan kon zij ook Milly, het tweede meisje, afdanken — een aanzienlijke besparing! — en die Rita de bedden laten opmaken en aan tafel laten bedienen. Ha, nu zou Agnes nooit meer haar zuster op sarcastische wijze voor de voeten kunnen werpen, dat het hemd nader is

dan de rok! Ja, zij zou het meisje houden en haar tot een goede huisvrouw drillen, als er ten minste nog iets goeds in het kind zat! Henriëtte betwijfelde het. Maar hoe zwaarder de taak, des te meer sympathie van Bradmere, des te grooter eer van haar medeburgers.

En toen zij bij haar villa waren aangekomen, was miss Blackstone bijna blij, dat er in Rita's afkomst een donker punt was.

HOOFDSTUK XIV EEN NIEUW TEHUIS

Het huis, waarvoor Henriëtte Blackstone's auto stilhield, was gelegen aan een langen, goed-onderhouden rijweg, die met tal van windingen zich uitstrekte van de Shore Road tot de baai. „Gable

De Slanke Lijn

*Om de mode bij te blijven.
Plegen we de slanke lijn.
Voor zoover we natuurkundig
Van de zwakke sekse zijn.
Elke aanwas wordt vermeden,
't Zij kunstmatig, 't zij gewoon.
Wie de allerslankste lijn voert
Produceert veel prouwelijk schoon!*

*Ieder onsje vet-verlaging
Wordt met veel gejuich begroet.
Ieder pondje vet-productie
Ondermijnt den levensmoed!
Opgetogen lijn-verzorgers
Decreteeren het menu,
Met zeer laag're resultaten,
Dus vooral geen vette jus!*

*'s Morgens eerst een zure appel,
Daar beet Adam ook doorheen,
's Middags liefst wat „kool”-hydraten.
Stampot dus in 't algemeen,
's Avonds sterke kmaat (geen suiker).
Goed gemengd, een tikje lauw.
Ondertusschen touwtje springen.
En dan wandelen mevrouw!*

*Dan is daar nog 't stille raadsel,
De natuur heeft zoo haar gril,
Van de aangedikte dame,
Die beslist niet krimpen wil.
Die wanhopig zich gaat mringen,
In 't geheim naar men beweert,
In het keurslijf der reductie.
Dat erg pijnlijk reduceert!*

*'t Eenig oordeel van dit alles
Moet ons toch wel duidlijk zijn:
Eindlijk volgt een vrouwen-denkebeeld
Dan toch een bepaalde lijn,
Met het heerlijk batig saldo.
Zooiets is nog nooit beleefd,
Dat het meest moderne vrouwtje,
't Nimmer op haar heupen heeft!!*

KROES.

Terrace” waren de woorden, die Rita las op een hoogen steenen paal. De woning zelf was afschrikwekkend en scheen uit haar bedekte vensters met norschen blik op het ongelukkige meisje neer te zien.

Toen ze eenige minuten later 'n poging deed zich haar toestand goed bewust te worden, staarde ze aanvankelijk als een wezenloze rond. Nooit te voren had zij iets of iemand ter wereld gehaat. Thans echter scheen het haar toe, dat zij één koken-de ketel van haat was. Dit groote huis leek erger dan een gevangenis. De voorzijde was naar de baai gekeerd, maar dat geliefde water maakte heelemaal geen vertrouwelijke indruk meer, toen Rita's starre blikken erover gleden. Zij vergat Bill's raadgevingen. Hij had haar gezegd, dat ze goed moest zijn. Zij wenschte zich niet te herinneren, dat hij haar een „wezentje, stralend van levenslust” had genoemd. Zij had immers geen recht op levenslust, als er vanaf haar geboorte een vloek op haar rustte. En waarom zou zij goed zijn? vroeg ze zich hartstochtelijk af. Haar soort was immers toch tot lijden en ongeluk bestemd! Waarom zou zij zich nog om iets bekommeren?

Zij wendde zich huiverend van het venster af. Al het teere in haar was schijnbaar in het laatste uur gestorven.

Het vertrek, waar zich zij bevond, was dicht bij het dak. Het was een afgeschoten hokje in de nabijheid van den zolder en leek precies op het kleine dakkamertje in het huis der Pock's op Evergreen Island. Er stond een bed, vlekkeloos wit, een stoel en een kleine ladenkast. Er naast haar op den vloer stond de koffer, waarin al haar aardsche bezittingen zich bevonden. Miss Blackstone had haar bevolen, haar kleeven in een lade van de kast te leggen, een boezelaar voor te doen en dan naar beneden te komen om de keukenmeid te helpen.

Zij beet zich op de lippen om niet te schreien. Zij wilde zóó hard worden als een meisje maar kon zijn. En misschien zou miss Blackstone haar wel naar Bill Pock terugzenden. Maar dan zou daar Bella Pock zijn, om over dien vloek te spreken. Ach, hoe wenschte zij, dat ze naast haar lieve moeder op het kerkhof mocht liggen, of een rustplaats mocht vinden bij het zestal jonggestorven Pock-kinderen, onder de hooge iepen, die uitzagen over het vredige water!

Toen zij de stem van miss Blackstone hoorde, die haar riep, nam ze uit haar koffer den eenigen boezelaar, die ze bezat, bond zich dien voor en verliet het vertrek.

Miss Blackstone geel wel een tijger, die een overmeesterd hert aangrijpt.

„Kom hier binnen,” gebod zij, terwijl ze naar een openstaande deur wees. „Hier ben ik gewoon, menschen te ondervragen.”

Menschen te ondervragen! Welke antwoorden zou Rita in haar dichtgesnoerde keel op miss Blackstone's vragen kunnen vinden?

Zij volgde de dame in 'n donker vertrek, dat een vervelend deftigen indruk maakte. In haar schuwheid leek 't haar, of ze bedreigd werd door de lange schaduwen, die uit de hoeken kwamen aansluipen.

„Ga zitten, Rita,” beval Henriëtte. Rita, die over heel haar lichaam beefde, was blij, dat ze mocht plaats nemen.

Henriëtte kuchte twee keer. Ze wischte haar mond af met haar zakdoek en zei vervolgens 'n paar malen op luiden toon „foei!” en „poe!”

„Rita, als je weer jarig bent, word je achttien, nietwaar?” vroeg ze toen.

'n Bevestigende knik van 't schreiende meisje volgde.

Henriëtte pinkte een zilten druppel weg. „Wonderlijk zijn de wegen der menschen,” dacht ze sentimenteel. 't Was ongetwijfeld een lief meisje. Bovendien wekten de oogen met de donkere wimpers en de manier waarop het krullende haar zich rond het fijngebouwde voorhoofd legde, den indruk van iets bekends en vertrouwds. Henriëtte haalde de schouders op, ontevreden met zichzelf, liet 'n „poe” en 'n „foei” hooren en trok 'n zuur gezicht. Zij hield niet van mooie vrouwen. Zij hield niet van Blanche's meisjesachtig voorkomen en van Agnes' pogingen om zich vast te klampen aan haar vervlietende jeugd. Maar nog strenger afkeur lag er in den blik, dien zij thans op Rita Holiday richtte.

„Ga je naar de naai- en breischool?” luidde de eerstvolgende vraag.

„Neen, miss Blackstone!”

„Ha! Dan volg je ook zeker den kookcursus niet? en Henriëtte's gelaat nam een uitdrukking van ergernis aan.

„Neen, miss Blackstone!”

„Niet naar de naai- en breischool, niet naar den kookcursus!” riep Henriëtte uit. „Wel, heb ik óóit? Heb ik óóit? Nee, nóóit! Weet dan wel, meisje, dat je hier van meet af aan daarmee zult beginnen. En vertel me ook dit eens: toen je de Worth-medaille ontving, heb je toen aan Mr. Worth verteld, dat er een vloek op je rustte? Ha, dat heb je niet! Ik zie het aan je oogen.”

Zij zag met groote voldoening, hoe het tengere figuurtje op het wankel steeltje ineenkromp voor haar slagen. Tucht was goed voor zulke schepsels!

„Neen!” was alles wat Rita zeide.

„Was dat eerlijk?”

„Ik wist het toen zelf niet, miss Blackstone!”

„Je zoudt het hem toch niet verteld hebben,” ging Henriëtte met nadruk voort. „Hoe kun je rechtschapenheid verwachten van iemand, die zoo'n afkomst heeft? Vertel me nu eens iets van je vader en je moeder,” en zij bevochtigde haar bovenlip met de tong.

(Wordt voortgezet)

KINDER-BACCO

Foto UFA

R-BACCCHANAAL

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Haar hart bonsde en 't was of iets vreeselijks op haar neerkwam.

„Ik geloof niet, dat je weet, wat je zegt, kind,” zei ze eindelijk en ze deed haar best om een luchtigen toon aan te slaan.

„Hij heeft mijn vader vermoord,” vervolgde 't kind, „tenminste grootvader zegt 't en hij heeft me verteld, dat ik een hekel aan hem moest hebben. Mammie Ruth zegt, dat 't niet waar is en dat ik geen hekel aan hem mag hebben. Maar ik geloof, dat iedereen weet dat hij 't wel gedaan heeft. Misschien wist u 't niet. Misschien heeft hij 't u niet verteld. Niemand spreekt er hier over — behalve grootvader soms.”

Marcia voelde een koude rilling door haar heen gaan. Maar rustig antwoordde ze:

„Ik geloof niet, dat je over zulke dingen moogt praten, ventje. Hoogstwaarschijnlijk is 't niets anders dan een lasterpraatje — uit de lucht gegrepen.”

In werkelijkheid sprak ze tot zichzelf, niet tot 't kind; maar hij volgde haar toch en hij sprak ernstig — bijna als een volwassen mensch.

„Hij is vermoord — op een nacht — op Wold Hall. Grootvader zegt, dat meneer Drummond hem gedood heeft en dat, als hij niet rijk geweest was, men hem zeker levenslang zou hebben gegeven.

„Onzin!” antwoordde Marcia vlug. „Rijke menschen worden tegenwoordig even goed gestraft. Hij heeft 't niet gedaan — 't is een leugen!”

Ze sprak nu bijna heftig. Aandachtig sloeg de jongen haar gade.

„Ik houd van meneer Drummond. Hij is vriendelijk voor me. Mammie Ruth houdt ook van hem. Maar grootvader haat hem en ik mag eigenlijk niet tegen hem spreken. Maar ik doe 't wel — soms — als ik de kans krijg. Ik weet niet of 't waar is, maar een heeleboel menschen gelooven 't.”

Marcia wist geen antwoord te geven. Ze voelde zich koud en machteloos. Maar ze wilde zich tegenover 't vreemde kind niet verraden. Hij had toch al geen oogenblik zijn oogen van haar af. Ze probeerde er luchtig overheen te praten.

„Hoe heet je?”

„Mark Raleigh,” antwoordde hij zonder na te denken. „Ik woon met grootvader en mammie Ruth op Hill Top Farm. Mammie Ruth is mijn tante, maar ik noem haar altijd zoo. Ze vindt 't prettig.”

„Is je moeder dood?” vroeg Marcia zonder veel om 't antwoord te geven.

„Die stierf, toen ik nog maar heel klein was. Mammie Ruth zorgt voor me. Ik kan me vader nog wel herinneren. Ik was vijf, toen hij — vermoord werd op Wold Hall. Wilt u Wold Hall zien? Ik zal 't u van den top wijzen.”

Maar Marcia stond haastig op en antwoordde:

„Nu niet, Mark; ik moet naar huis. Misschien kom ik een anderen keer wel eens terug.”

HOOFDSTUK VII MAN EN VROUW

Marcia had zich vroeg gekleed over het diner. Ze wist, dat haar man thuis was, hoewel ze hem nog niet gezien had. Dienzelfden ochtend had ze zich zijn

thuiskomst ingedacht. Ze had besloten goed op te letten — hem te verwelkomen — met een glimlach; misschien — wie weet 't — met een kus. Maar toen 't moment kwam — toen ze zijn stem beneden in de hall hoorde — zat ze heel stil, met haar handen stijf ineengeklemd, terwijl verschillende aandoeningen op haar gezicht leesbaar waren, en ze deed geen poging om hem tegemoet te gaan, ze rilde bij 't geluid van zijn stap op de trap en in de gang; even kreeg ze een kleur, toen werd ze heel bleek.

Maar hij had niet bij haar deur stilgestaan; hij was naar zijn kleedkamer gegaan, waar ze hem nu heen en weer hoorde lopen, af en toe een deuntje fluitend. Vroeger op den dag was ze zelf een kijkje in die kamer gaan nemen en ze was verwonderd geweest over den eenvoud daarvan. 't Vormde een groot contrast met haar eigen luxueuse vertrekken en zelf had ze er een vaasje lelietjes van dalen neergezet. Daar dacht ze nu aan — ze vroeg zich af of hij 't zou opmerken — of hij raden zou, wie ze daar geplaatst had. Ze stelde zich voor, hoe zijn handen de bloemen zouden aanraken — de handen, die zoo bruin waren en sterk. Waren

ze misschien nog iets meer dan bruin? vroeg ze zich af. Waren ze misschien ook bevestigd met rood?

De woorden van 't kind achtervolgden haar onophoudelijk. Ze wist niet of ze die gelooven moest of niet en de twijfel was iets verschrikkelijks. 't Eene moment verzekerde ze zichzelf vol vuur, dat 't onzin was — schandelijke lasterpraatjes, waarop de familie Drummond heel verstandig niet inging. Maar 't volgend oogenblik knaagde de twijfel.

Maar eindelijk probeerde ze 't heelemaal van zich af te zetten. In dezen tijd werd geen enkele moord ongestraft gelaten. Dat er op Wold Hall zich een tragedie had afgespeeld, wilde ze onmiddellijk aannemen. Deze woeste streek leek haar juist een geschikte omgeving. Maar dat Marcus er in was gemoeid, was al te bespottelijk. Toch was ze verdrietig en ze verwonderde zich daarover, tot ze zich plotseling bewust werd, dat 't pijnlijke voortkwam uit 't feit, dat Marcus er met haar niet over gesproken had. Als hij haar meegedeeld had, welke misdaad men hem toeschreef en wat men haar mogelijk in haar nieuwe woonplaats zou kunnen vertellen, dan zou ze hem vertrouwd hebben en er heelemaal niet over hebben nagedacht. Maar hij had er haar hiet over gesproken — hij had haar in dat opzicht zijn vertrouwen niet geschonken — en ze voelde zich tekort gedaan. En

toch, had ze wel het recht om zich gewond te voelen? Had ze zichzelf niet meermalen gezegd en ook Leslie verteld, dat ze er iederen man van verdacht een donkere bladzij in zijn leven te hebben? Ze had gemeend, dat 't verleden van haar man haar totaal onverschillig zou laten. Ze had hem nog nooit daarnaar gevraagd. Daar ze zelf haar vertrouwen niet gaf, had ze dat ook niet van hem geëischt. Ze had hun heele verbintenis als een ruilhandel opgevat. Wat kon 't haar dus schelen? Waarom zou ze er zich iets van aantrekken? Waarom kon ze de ernstige vraag van den kleinen jongen niet vergeten: „Vond u 't leuk om met hem te trouwen?... Heeft hij 't u verteld?... Ik zou wel eens willen weten wat voor een gevoel het is om te trouwen met een man, die zijn vriend vermoord heeft.”

Marcia schrok op, half bang, dat haar man door de verbindingsdeur zou binnen komen, terwijl deze woorden haar nog in de ooren klonken. „Zijn vriend vermoord!” Was zoo iets mogelijk? Waarom vermoordde men elkaar — want van 't begin der tijden waren moorden begaan.

Een flinke voetstap achter haar deed haar hart opeens bonzen van schrik. Ze leunde over 't balkon, dat baadde in den gloed der ondergaande zon. Haar stralen vielen ook op de fiere gestalte van haar man, toen die dichterbij kwam en omgaf haarzelf met een stralenkrans. Ze zag, hoe zijn roodbruine oogen begonnen te stralen, toen hij bij haar kwam; maar haar eigen gezicht was bleek.

„Wel, Marcia, je bent veel beter, zie ik. Heb je je niet verveeld, alleen? 't Speet me, dat 't net zoo trof. Maar er zijn moeilijkheden met de mijnwerkers. Ik kon onmogelijk terugkomen gisteren.”

De achterzijde van den Zeedijk te Amsterdam, gezien van de brug bij de Spooksteeg.

Druipnat

tot op de huid. —

en alweer verkouden. — Een geluk, dat ik Aspirin-Tabletten in huis heb.

ASPIRIN

eenig op de wereld

Weiger namaak en let er op dat op elke tablet het woord „BAYER” staat. Prijs 75 cts

GOEDEN MORGEN

Dat is 'n uitvind-
ding - die van
Veen's Stalen Ge-
zondheidsmatras-
zoo vast men daar-
op slaapt.
Een prachtmatras
- zakt niet door
tot een kuil, maar
steunt het heele
lichaam - piept niet
- veert ook aan de
kanten.

van Veen's STALEN
Gezondheidsmatras
1 persoons 21.40
2 persoons 26.40
Franco levering door
't geheele land.

VAN VEEN'S

BEDDENMAGAZIJNEN
AMSTERDAM, Hartenstraat 18-20
bd Dam, Ceintuurbaan 354 hoek
van der Helstraat, Haarlemmer-
straat 74-76 o.d. Heerenmarkt.

ER IS NIET BETER!

WEG RHEUMATIEK!
WEG AAMBEIEN!
WEG HOEST!

NEEM HIGHTREE
VOOR HET ERGER
... WORDT ...

Vraag bij H. H. Apothekers en
Drogisten

HIGHTREE-BALSEM

voor alle inwendige pijnen

HIGHTREE-SIROOP

voor keelaandoeningen etc.

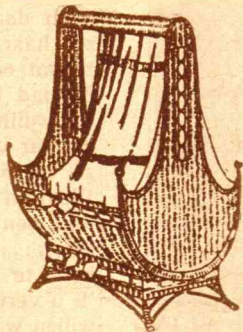
HIGHTREE-
AAMBEIENBALSEM

Waarom zoudt U Langer Lijden?

Krabben en wrijven maakt het
jeuken erger. Ge beschadigt de
huid en kunt 's nachts niet slapen.
Koop een flacon D.D.D. De eer-
ste druppels doen de jeuk reeds
bedaren en bezorgen U een rust-
tigen slaap. D.D.D. brengt altijd
verlichting, omdat het diep in
de poriën dringt en daar de ziekte-
kiemen doodt. Het is geen vette
zalf, maar een heldere vloeistof.
Ekzeem, uitslag en andere huid-
aandoeningen wijken spoedig
voor D.D.D. Koop nog heden
een flacon van f 0.75 of f 2.50
bij Uw Apotheker of Drogist.

D.D.D. ondersteunt de wer-
king der D.D.D.-Vloe-
ZEEP stof en houdt de huid
gezonder. f 1.— per stuk. C 1

LUIERMANDEN

en WIEGEN bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

OPKLAPBARE LEDIKANTEN

Eenvoudig, praktisch
10 JAAR GARANTIE
OPKLAPBED MET PRIMA
PATENT MATRAS fl. 17.50
COMPLEET MET MASSIEF
EIKEN OMBOUW EN GOR-
DIJN 37.50
Blom's
BEDDENMAGAZIJNEN
FERD. BOLSTR. 14-18 A'DAM

De gezonde
Bleyle - Kleeding
is als vlotte, voorname
dracht niet alleen een lust
voor het oog, zij heeft tevens
door haar kwaliteit, duurzaam-
heid en naar verhouding billijken prijs
het volle vertrouwen van de moeder, wel-
ke bezorgd is voor het welzijn harer kinderen.

Bleyle-Kleeding

Vraagt het adres van den dichtstbijgelegen leverancier aan L. Zaalberg, Johan de Wittstraat 40, Leiden

De tweesnedige mesjes, die tot he-
den verkocht werden voldeden op
den duur niet omdat ze zoo dun
en breekbaar waren. De vlinder-
vormige gaten in de Probak-Mesjes
maken dat de druk van het aan-
draaien over de geheele oppervlakte
wordt verdeeld, — daardoor kunnen
de mesjes uit 17% zwaarder staal
worden gemaakt. Probak-Mesjes
passen op alle apparaten met twee
scheerkanten. Alle mesjes zijn even
vlijmscherp, omdat ze in één ononder-
broken bewerking uit een oncindig
lang stalen lint zijn gemaakt. Vaste
prijzen: F. 1.20 per pakje van 5
en F. 2.40 per pakje van 10 mesjes.

vlindervormige gaten
maken het gebruik van
17% zwaarder staal mogelijk

• daardoor even stevig
als een ouderwetsch
scheermes • koop voortaan
PROBAK MESJES

Passend op alle tweesnedige apparaten.

Gefabriceerd en gegarandeerd door de AUTOSTROP SAFETY RAZOR CO. LTD., 197-207, CITY ROAD, LONDEN, ENG.

Vertegenwoordigers voor Nederland - FIRMA B. MEINDERSMA - DEN HAAG

RECLAME is het hart van den handel

KOPERDIEPDRUK

is voor annonces, verlucht
met foto's, HET procédé!

REEDERS
N. Z. KOLK 17 - AMSTERDAM
Anno 1765 - Tel. 45773

Eenig adres der echte reukloze
**PETROLEUM-
KACHELS**

Ruime keuze
ELECTRISCHE KACHELS
Koperslagerij en Metaalwaren-
fabriek - Reparatie-inrichting

**De vakantie is voorbij!
Maakt het U in huis gezellig!**

De stemmen der groote Meesters en de Con-
certen van Mengelberg klinken volmaakt op de
American Worldtophon
met electrische of veerenmotor, met en zonder
Radio vanaf f 5.- per maand.

Wij leveren franco huis met
2 jaar schriftelijke garantie.
Duizenden tevredenheidsbetuigingen.
VRAAGT CATALOGUS No. 93.
N.V. HEES & Co., HAARLEM
Kruisstraat 33

GROOTE PRIJSVERLAGING DAMESSALON
BLIJVENDE HAARGOLF vanaf f 15.-

Knippen . . . f 0.50	Manicure . . . f 0.75
Wasschen . . . 0.50	Massage . . . 0.75
Onduleeren . . 0.50	Stoombad . . 0.75
Prima behandeling	Moderne Inrichting

Aanbevelend,
MAISON BOLTEN
Singel 492 bij 't Koningsplein, Amsterdam

Haar werk was haar een marteling.

**Hoe een winkelfuffrouw werd genezen
van pijnlijke voeten en beenen.**

Rheumatiek nu verdwenen.

"Ik ben winkelfuffrouw in een groote zaak en sta en loop veel bij mijn werk en ik leed eenige jaren aan vreeselijke rheumatische pijn in mijn voeten. Een jaar geleden nam ik Kruschen — een half theelepeltje op een glas water een half uur voor het ontbijt. Dit hield ik zeven dagen vol en het verdreef de pijn, zoodat ik nu gemakkelijk kan loopen en ik kan zeggen, dat Kruschen Salts mij genas van rheumatiek in voeten en beenen. Kruschen Salts is de beste medicijn die er bestaat, wanneer je je niet goed voelt. Wij hebben het altijd in huis en vinden, dat het je direct prettig en opgewekt maakt en veel levendiger en stinker. Het doet je voelen dat het leven waard is geleefd te worden... Mijn eigen dokter vindt ook, dat Kruschen uitstekend is."

De rheumatische pijn wordt veroorzaakt door de naaldscherpe urinezuur kristallen, die zich in de gewrichten vastzetten. Twee van de zes zouten, waaruit Kruschen is samengesteld, hebben de eigenschap het urinezuur op te lossen, zoodat dit gemakkelijk uit het lichaam kan worden verwijderd. Andere zouten in Kruschen helpen de natuur dit opgeloste urinezuur te verdrijven door de ingewanden en nieren. Verder zijn er weer andere zouten in Kruschen, die het gisten van het voedsel in de ingewanden voorkomen en daarbij het lichaam zuiveren, niet alleen van urinezuur, maar ook van andere lichaamsgiften, die de gezondheid ondermijnen. Daarom is Kruschen zoo geheel anders dan een enkelvoudig zout. Er zijn zes zouten in Kruschen; ieder doet zijn eigen werk en elk zout is noodig en nuttig voor het welzijn van een deel van het lichaam. Kruschen Salts is verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

GRATIS PROEFAANBOD.

Op 't oogenblik kunt U Kruschen Salts proberen op onze kosten. Door heel Holland zijn namelijk onder de apothekers en drogisten duizenden flesschen Kruschen verdeeld, die verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt deze gratis proefflacon gebruiken, zonder de gewone flesch Kruschen te openen. En indien U, na deze proefflacon opgebruikt te hebben, met 't resultaat niet volkomen tevreden bent, brengt dan de gewone flesch ongeschonden terug naar den leverancier, bij wien U ze gekocht hebt. Hij zal U onmiddellijk en zonder omwegen uw (geheele uitgave) f 1.60 terugbetalen. Maar vergeet niet, dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat van f 1.60 en dan nog slechts voor beperkten tijd. Gaat dus naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze groote proefpakken uitverkocht heeft.

STOK's RIJWIELEN

vanaf **f 49.50** met kettingkast, drager, tasch en bel. 3 jaar garantie. Betaling vanaf f 5.- p. mnd. ALLE MODELLEN.

BURGERS E.N.R., SIMPLEX en NED. KROON
RIJWIELEN VANAF f 67.50

Wagenaarstr. 55—59
Papaverweg 7—7 a

J. M. Coenenstr. 1
J. v. Galenstr. 174/6

**In wintermaanden zomerzon
met Philips „ULTRASOL“**

Een kostelijke maar vluchtige
winst, de kleine dosis kracht en
energie, opgedaan onder de zomer-
zon buiten. Niet genoeg om er een
jaar op te teren, lang niet ge-
noeg.... Zet Uw vakantie voort
bij Philips „Ultrasol.“ Onder Philips
„Ultrasol“ is het altijd zomer! Uit
het versterkende ultraviolet van
deze huiselijke Hoogtezon verwerft
ge U een schat van levenslust en
gezondheid, voor alle seizoenen!

Philips Hoogtezon „Ultrasol“ ver-
betert den algemeenen gezond-
heidstoestand door vorming van
het vitamine D. Met succes
past men ultraviolette bestra-
ling toe tegen scrofulose, Engel-
sche ziekte en bloedarmoede.
Uit medische overwegingen is
Philips Hoogtezon berekend op
een constante bestraling met
geringe intensiteit. Dit verstel-
bare toestel kan staan en hangen
en is met een steker aan te
sluiten op elk wisselstroom-stop-
contact. Het stroomverbruik is
niet hooger dan dat van een
gewone gloeilamp. Vraagt Uw
huisarts advies.

PHILIPS

„ULTRASOL“

PRIJS F. 110.- COMPLEET
VRAAGT ONZE UITGEBREIDE BROCHURE

Wees verstandig! Koop goede stof en
Bereboom's
Prima
Passende
Patronen
Bereboom's
Patronenhuis
Rozengracht 236
Amsterdam. Tel. 46390

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

Marcia had hem haar hand gegeven, maar een hartelijke begroeting kreeg hij niet en na een vluggen, onderzoekenden blik op haar gezicht liet Marcus haar hand los en vergenoegde zich met naast haar op 't balkon te gaan staan. Ze trok zich een eindje terug en stond kaarsrecht; haar handen klemde ze zenuwachtig ineen.

„Natuurlijk kun je je werk niet verwaarlozen. Dat hebben we immers afgesproken. Ik zou nooit willen, dat je werk er onder leed. Ik heb afleiding genoeg in deze prachtige omgeving. Ik ken er nog geen tiende gedeelte van; in de buurt wonen toch zeker wel mensen om mee om te gaan?”

„O ja; je zult best een uitgebreiden kennissenkring krijgen. Maar de afstanden zijn groot en daardoor is de omgang niet zoo gemakkelijk als in de stad.”

„Maar dat is ook nog niet zoo direct noodig. Buiten is 't ook zoo mooi. Ik ben vanmorgen al een richting uit geweest.”

't Diner werd aangediend, Marcus bood haar zijn arm en bracht haar naar de prachtige eetkamer. Toen ze alleen was, had ze in een kleiner vertrek gegeten en was nu niet verdacht op de enorme afmetingen. 't Was in middeleeuwschen stijl gemeubeld, alleen de beschrijving en de gordijnen waren nieuw. De steenen schouw, de in vakken verdeelde muren, de betimmerde zoldering met de zware balken, dit alles was nog precies als drie eeuwen geleden. Er waren twee groote erkers, die op 't Zuiden uitzagen en in een daarvan stond een tafel voor twee mensen gedekt; 't geheel was keurig met bloemen versierd. 't Was een knus hoekje voor man en vrouw, niet te klein, maar toch afgescheiden van de groote zaal, die voor hen beiden alleen veel te hol was.

Bedienden liepen af en aan en aan 't eten maakte niets. Toch verlangde Marcia naar nog meer bedienden en nog meer praal, want ze begreep, dat haar koelheid in deze intieme omgeving veel meer moest opvallen. Niet, dat Marcus iets verkeersd scheen op te merken. Hij was nooit heel spraakzaam, maar toch liet hij de stilte niet drukkend worden. Er waren vragen genoeg te stellen en te beantwoorden en eindelijk kwam de vraag, die Marcia al lang met angst en beven had tegemoet gezien.

„En waar ben je vanmorgen heen gereden?”
„Eerst naar een klein dorpje, Three Brooks. En vandaar langs een ruiterspad den heuvel op. Ik wilde naar den top om vandaar uit 't uitzicht te zien; maar 't was vreeselijk warm en ik kwam niet zoover. Ik bleef halverwegen staan.”

Was 't verbeelding, of leek haar man iets minder op zijn gemak? Ze begreep, dat ze op dit moment buitengewoon vatbaar was voor indrukken en geneigd, zich van alles te verbeelden; ze moest dus op haar hoede zijn, maar toch meende ze zeker te weten, dat zijn volgende woorden eenigszins gedwongen klonken.

„Je hebt niet den mooiste weg gekozen. Three Brooks is een arm dorp en de omstreken zijn ruw en somber. Ik zal je wel andere plekjes laten zien — je geeft zeker weinig om de omgeving van de mijnen.”

„Ik weet het niet. Ik wil graag de heele omgeving kennen. Die heuvel leek me juist erg interessant. Een volgenden keer ga ik er overheen om te zien, wat er achter ligt.”

Ze was nu overtuigd, dat zijn blik iets onrustigs had. Ze voelde zich nog bedrukker. Nog nooit eerder had ze die uitdrukking gezien in de oogen van haar man.

De bedienden hadden 't dessert op tafel gezet en onhoorbaar de kamer verlaten. Voor 't eerst waren Marcus en Marcia alleen aan hun eigen tafel — ieder aan een anderen kant, een plaats,

die ze hun geheele leven zouden blijven innemen. Die gedachte kwam in Marcia op, half verlegen keek ze haar man aan, maar hij keek ernstig.

„Marcia,” zei hij, toen hun oogen elkaar ontmoeten, „ik wilde je vragen, niet meer de richting in te slaan, die je vanmorgen genomen hebt. Ik bedoel, den heuvel niet over te rijden. Als je de omgeving daar zien wilt, zal ik met je meegaan. Ik had liever, dat je 't niet alleen deed.”

„Waarom niet?” Haar lippen waren droog en de woorden kwamen met moeite.

„Ik heb twee redenen. De eene is, dat je in de buurt komt van de mijnen, nog wel niet al te dicht, maar de mensen in dat district zijn ruw en er zijn tijden, dat ze niet bijzonder gesteld zijn op hun werkgevers. Ik vind 't idee niet prettig, dat je er alleen en onbeschermd heen gaat.”

Vriendelijke woning te Loosdrecht.

„'t Was ook niet mijn plan om naar de mijnen te gaan, maar ik zag zooveel glimpjes er van, en de natuur werd steeds woester, zoodat ik nieuwsgierig werd.”

„Dat begrijp ik heel goed. Ik wil dan ook met plezier eens met je meegaan. Maar nog eens, ik heb liever niet, dat je 't alleen doet. Vlak bij den top staat een oude boerderij. Er woont een oude boer, Ebenezer Raleigh. Ik had liever, dat je hem niet ontmoette. Hij heeft een wrok tegen me, hoewel ik persoonlijk den man wel mag. Maar hij is eigenaardig. Ik heb liever, dat je hem uit den weg blijft. Je bent mijn vrouw —” Hij zweeg en een schaduw gleed over zijn gezicht. „Hij mocht eens onbeschoft tegen je zijn. Hij kon —” weer zweeg Marcus en keek haar scherp, onderzoekend, aan. Na een heel korte pauze maakte hij zijn zin af — „je wel eens bang maken, als je hem alleen tegenkwam.”

„Ik geloof niet, dat ik zenuwachtig ben,” antwoordde Marcia met een kalmte, die in strijd was met haar bonzend hart. „Men jaagt me niet gauw angst aan.”

„Misschien niet; maar ik wil niet, dat mijn vrouw blootgesteld is aan ruwheid of beleedigen.”

Marcus sprak op een toon, die geen tegenspraak scheen te dulden. Hij hield het hoofd kaarsrecht en in zijn oogen scheen iets onwrikbaars, dat Marcia er nog nooit in gezien had. Ze keek, of ze geen bewijs als van schuld of angst zag, maar ze zag niets. Maar dit was niet de man om met het hart op de tong te loopen. Zijn gezicht was geen open boek.

„Begrijp je me, Marcia? Je gaat daar dus niet zonder mij heen?”

De autoritaire klank in zijn stem deed haar vreemd aan. Haar oogen begonnen te fonkelen; maar 't volgend moment herinnerde ze zich, dat ze hem gehoorzaamheid beloofd had, en ze antwoordde koel en bedaard:

„Goed, ik ga daar niet alleen heen.”

„Je vindt 't toch niet erg, dat ik 't je vraag?” zei Marcus. „... Je kunt richtingen genoeg uit.”

Zijn gezicht stond veel zachter, maar toen scheen hij iets van haar stemming te begrijpen, hij stond op, ging naar haar toe en legde opnieuw zijn hand op haar schouder. Maar nu was die aanraking haar onaangenaam en ze stond op.

„Wel nee; ik geef er niets om. Dat zou wel heel dwaas zijn! En zoo buitengewoon mooi was 't er ook heelemaal niet. Gaat dat ruiterspad naar Wold Hall, Marcus? Neem jij dien weg ook altijd?”

„Soms, maar niet dikwijls. Meestal neem ik den iets langeren weg om den heuvel heen. Dan is er nog een ruiterspad, maar daarvoor moet ik den tijd hebben. Ik zal 't je allemaal wel eens wijzen.

Of als je mee wilt gaan naar de bibliotheek, daar heb ik een kaart van 't heele district.”

Gewillig volgde ze hem; ze had dan tenminste iets te doen en misschien nam 't iets weg van 't benauwendende tête-à-tête van dien eersten avond.

De studeerkamer was door Sir Robert met deftigen eenvoud ingericht. De groote kaart hing tegen een muur en Marcia bestudeerde die nauwkeurig.

„Ik zie, dat Hill Top Farm en Wold Hall niet ver van elkaar af liggen. Is de boerderij van jou, Marcus?”

„Nee, 't is eigendom van den ouden man. Er ligt nog een bosch en een diep ravijn tusschen de beide bezittingen. Mijn eigendom begint aan den anderen kant van 't ravijn. Maar zie je dezen kronkelweg? Die brengt je naar Wold Hall. Als je ooit daar naar toe wilt, hoef je nooit langs Hill Top Farm.”

Marcia hield de oogen op de kaart gevestigd en zei niets.

HOOFDSTUK VIII

EEN ONTDEKKINGSREIS

Er bestaat een geheim,” zei Marcia in zichzelf. „Hij houdt iets voor me verborgen — en hij wil niet, dat ik erachter kom.”

Gedurende de afgelopen week had ze meermalen deze woorden in zichzelf herhaald — een week woonde ze nu al met haar man op Falconer's Hall en in dien tijd had ze haar nieuwe huis van onder tot boven leeren kennen; alles sprak van een soms adembenemende weelde en rijkdom.

In heel veel herkende ze den verfienden smaak van een dame, namelijk de moeder van Marcus.

(Wordt voortgezet)

Belangrijke Mededeeling

Wij maken onze lezers er op attent, dat Zaterdag j.l. een nieuw werk verschenen is in onze serie premie-romans, getiteld:

ONTVOERD

door E. v. ADLERSFELD-BALLESTREM

Ook dit prachtige en spannende boek is tegen den uiterst lagen prijs van **15 cent** (ingenaaid) of **70 cent** (in linnen prachtbands) verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of Hoofdkantoor.

Laat dit deel niet ontbreken in uw schitterende collectie premie-boeken!

GELD

VOOR 'T GRIJPEN

DOOR STEPHEN LEACOCK

Mijn waarde Clarence,

Uit je brief hoor ik, dat je los bent gekomen van de hoogeschool en op 't punt staat, in de maatschappij neer te strijken. Met recht koester je de meening, dat je recht hebt op succes na je schitterende prestaties op de universiteit. Je hoge cijfers voor Engelsch opstel, Handelsrecht en Vergelijkende Religie moeten wel, zooals je zelf zegt, den weg naar de fortuin voor je banen.

Je vestigt mijn aandacht op het „middelmatic kaliber” — je eigen woorden — van de mannen, die slagen in de wereld. Wat, zoo roep je uit, zijn ze eigenlijk waard? Precies. Niets.

En je wou zelf óók je portie hebben. Precies. En omdat ik je o zoo graag help, mag ik je wel een paar wenken geven, hoe je gauw rijk wordt. Het is ontzettend eenvoudig. Ik zal je een der allergemakkelijkste, een der elementairste manieren, het eerste noemen.

Hoe men fortuin maakt door grondspeculatie.

Kies een stuk grond uit ergens dicht bij een groote stad, en wel aan den kant, waarnaar de stad zich zal uitbreiden. Neem geen land aan den kant, waar de stad niet aan zal groeien. Zorg, als je dat land koopt, dat je er maar heel weinig voor betaalt. Soms worden zulke terreinen voor een krats gekocht — je zou dus eens kunnen probeeren, hoever je kwam met kratsen.

Nadat je dat land gekocht hebt houd je het in handen gedurende minstens drie dagen. Juist dat zorgvuldig vasthouden van het land brengt het geld op. Nadat je het drie dagen vast hebt gehouden, verdeel je het in vierkantjes en die verkoop je om er huizen op te laten bouwen. Verkoop ze voor hooge prijzen.

Jeugd, die werkt.

Dan koop je een ander terrein, houdt het drie dagen vast, en verkoopt het.

Het is doodeenvoudig, is 't niet, Clarence? Alleen moet ik je misschien nog op één dingetje wijzen. Je moet een beetje voorzichtig zijn met het land dat je koopt. Met die wonderbare intelligentie en educatie van jou zul je er natuurlijk alles van weten, maar je zoudt eens een vergissing kunnen maken... en dan liep alles mis.

Ja, als ik er nog eens goed over nadenk, Clarence, geloof ik toch maar niet, dat ik je aan de grondspeculatie zal zetten. 't Is te ver-raderlijk. Ik geloof, dat je beter in den fondsenhandel kunt gaan. Daar moet je natuurlijk wel slagen. Zooals je zelf in je brief zegt — de meeste zoogenaamde magnaten op de zoogenaamde geldmarkt, die gevierd worden als de zoogenaamde koningen der financiële wereld, zijn eigenlijk menschen zonder eenig dieper inzicht. Ze teren alleen maar op de armen.

Dus als je zelf ook een beetje op de armen wilt gaan teren, probeer het dan eens zóó.

Jeugd, die aan sport doet.

Hoe men fortuin maakt op de beurs.

Neem een krant en sla de bladzijde beursberichten op. Na een beetje oefening zul je die gemakkelijk herkennen: ze staat vol cijfertjes en rare woorden. Jij met je geoefende hersenen zult haar stellig heel spoedig kunnen onderscheiden van de advertentiepagina's.

Als je de goede bladzijde hebt, ga dan de lijst van effecten na en kies er een uit, dat op 't punt staat te stijgen. Als effecten rijzen, rijzen sommige langzaam en geleidelijk, andere plotseling en met groote sprongen. Voor jouw doel is een effect van de tweede soort het meest geschikt. Schat voor jezelf, hoeveel geld je graag verdienen zou, en deel dit bedrag door de stijging, die het effect waarschijnlijk zal ondervinden. Door deze berekening vind je het aantal aandelen, dat je kopen moet, om de som gelds te verdienen, die je hebben wilt.

Maar wacht, Clarence — ik geloof dat ik er weer naast sla. Ik dacht er niet aan, dat je die 10.000 dollar, om mee te beginnen, niet hebt; en je weet, hoe knijperig en zelfzuchtig die zoogenaamde banken zijn met hun zoogenaamde geld. Laten we het dus met iets anders probeeren.

Hoe men fortuin maakt met maatschappijen.

Zoek terdege naar twee groote ondernemingen, die saamgesmolten moeten worden en het niet weten. Een heel goede manier is, twee groote spoorwegmaatschappijen te pakken te krijgen, en die saam te smelten tot één kleine. Een andere goede weg is, van een bepaalde industrie alles in je hand te krijgen en die hand dan dicht te knijpen.

Dergelijke dingen zijn zoo belachelijk en eigenwijs eenvoudig, dat ik volkomen instem met je gevoel van verontwaardiging voor de lui, die ontzaglijke fortuinen hebben verworven (van de armen) door ze in practijk te brengen.

Maar ik ben bang, Clarence, dat we 't nóg ergens anders zullen moeten zoeken. De dingen, die ik daareven genoemd heb, eischen nogal wat tijd. Je zou over de dertig zijn, vóór je de wereld goed en wel aan je voeten had. We moeten een vluggere manier vinden, om de armen in hun beurs te tasten.

Hoe men een fortuin maakt met een hoenderpark.

Heb je je, evenals ik, wel eens aangetrokken gevoeld door de gedachte, om terug te keeren naar het land, een echt leven te leiden aan den boezem der natuur, en toch niet ver van 'n goede bank?

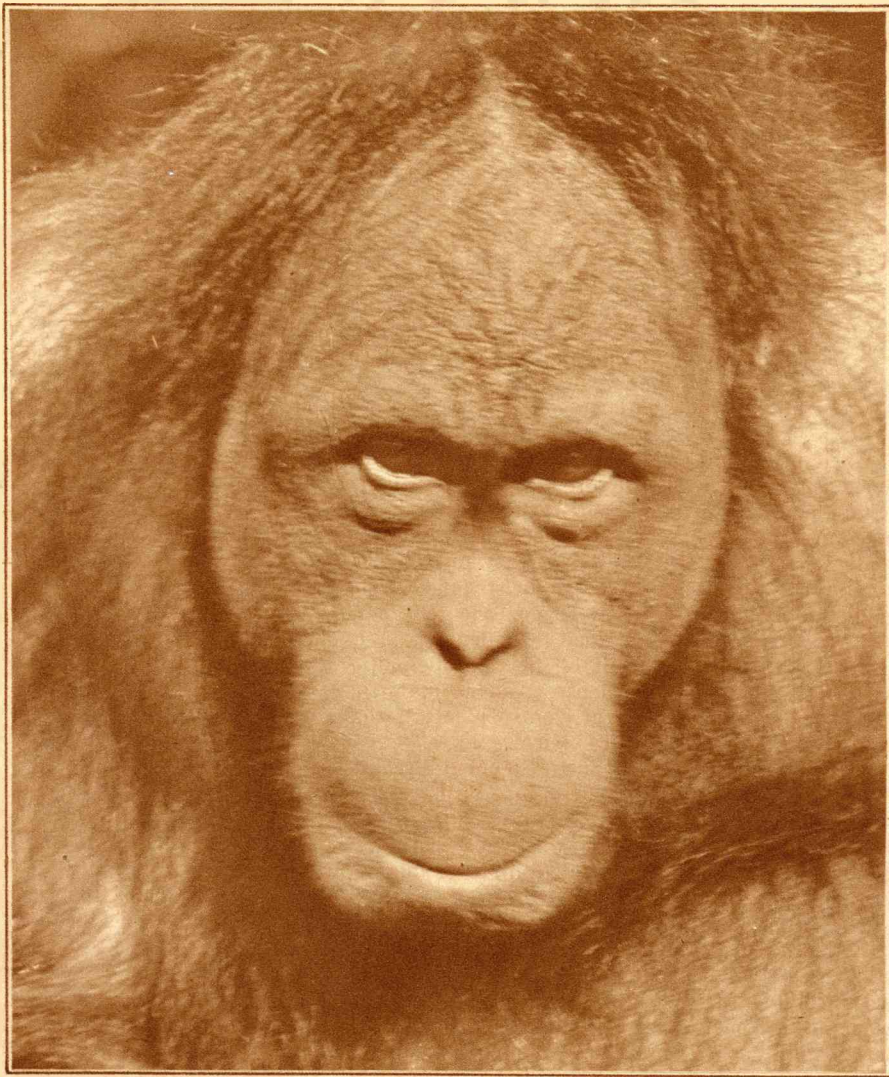
Misschien heb je zelfs wel eens aan kippen gedacht. In New York alleen worden aan 't ontbijt een miljoen eieren opgegeten, en de eieren kosten vijf cent; één kip legt 200 eieren per jaar; behandel 't dier goed, dan houdt 't zich nog beter; en 't eet maar — ik ben vergeten hoeveel — laten we zeggen om en nabij niemendal. Dat er aan te verdienen valt, en goed ook, is duidelijk, nietwaar?

Misschien echter zul je beweren — ik ben er zeker van, dat je 't zult beweren — dat het hoenderparkleven je te geestdoodend is, niet voldoende intellectueel. Als je dat vindt, waarom zoek je 't dan niet in de kunst of de litteratuur? Het heeft voor ieder, die van nature goed de pen hanteert, 'n zekere aantrekkelijkheid, met schrijven zijn fortuin te maken.

Hoe men fortuin maakt met schrijven.

Als je dan mocht besluiten, rijk te worden door letterkundig werk, dan zou ik je willen raden, verzen te schrijven. 'n Goede marktprijs voor poëzie is 25 cent per woord, en iemand, die zoo vlug schrijft als jij, moet 't best tot dertig woorden per minuut kunnen brengen; van de snelheid hangt natuurlijk veel af, maar ik denk toch, dat je jezelf veilig kunt schatten op dertig woorden, of 7.50 dollar per minuut.

Dat is, gelijk je terecht opmerkt, niet veel en ik geef toe, dat meneer Ford en meneer Rockefeller en anderen spookachtig veel meer moeten maken, hoewel ze erglangzaam schrijven. Tegen cijfers valt echter niets in

Dier, dat treurt.

te brengen; je kunt dus rekenen dat de poëzie een 45 dollar per uur opbrengt.

Nemen we aan dat poëten, aangezien ze buiten de arbeidswet vallen, tien uur per dag maken, dan kun je 't op deze wijze al spoedig tot een 2700 dollar per week brengen. We moeten echter niet vergeten, dat je dan een vrij druk leven zult hebben, omdat je niet alleen vrij veel zult moeten werken, maar je ook aanhoudend moet bezighouden met het waarnemen van de natuur, het weer, enzovoort.

Hooge opbrengst der kunst.

Met 't oog op die feiten zul je, beste Clarence, misschien liever een andere branche, even verheven, maar minder veeleischend dan de poëzie, willen kiezen. Wat denk je van portret-schilderen? Je hebt in het eerste jaar les gehad in rechtlijnig teekenen, en je hebt een diploma voor reclame, dus denk ik niet, dat je met het schilderen van een portret veel moeite zoudt hebben.

Een goed portret, in absoluut prima verf, op eerste kwaliteit linnen, en royaal vernis, brengt 3000 dollar op. Daar moet af de prijs van het doek, dat is minstens 1 dollar; je verf, laten we zeggen drie blikjes van vijftig cent het stuk; je vernis, vijftig cent de pint; en je netto opbrengst daalt tot 2.997 dollar....

Beter naar een boerderij.

Kortom, beste Clarence, als ik je heelemaal goed bekijk, vind ik 't heel moeilijk je een beslist raad te geven, die je van je huidige besluiteloosheid bevrijdt. Het lijkt wel, of alle lui, die vóór jou succes gehad hebben, bijzondere voordeelen genoten. Thomas Edison kwam net op de proppen, toen de menschen electrisch licht noodig begonnen te hebben; Henry Ford trof precies het moment, dat er behoefte kwam aan auto's.

Weet je wat ik denk, Clarence? Dat 't beste voor jou misschien nog zou zijn, 't met de ouderwetsche manier te probeeren — een baantje op een boerderij te zoeken tegen 20 dollar per maand met de kost. Is 't nooit in je opgekomen, dat zooiets je portuur wel eens kon zijn? Je eigen geboortedorp adverteerde gisteren nog om twintig „flinke mannen voor grondwerk”. Wie weet hoe 'n kraan je zijn zou in een riool. Probeer 't eens! Je zult je er in ieder geval tevredener voelen.

*Mensch, dat lacht.**(Foto Ufa)*

VROUWENLEVEN

Avondtoiletten

Tusschen de tegenwoordige avondtoiletten en die van 'n paar jaar geleden is een hemelsbreed verschil. En al hebben we voor ons zelf nu misschien ook absoluut geen behoefte aan een avondjapon en al hebben we ons voorloopig vast voorgenomen nooit den last van zoo'n lange sleepjapon te willen dragen, toch willen we ook dan nog wel eens zien hoe anderen ze dragen.

Avondtoilet van geplisseerde mousseline met mantel van velours lamé.

We geven daarom ditmaal eens een paar afbeeldingen van zeer moderne avondtoiletten. Van het eerste is de rok ten minste niet hinderlijk lang, doch blijft rondom nog even voetvrij. Dit model, van het modehuis Madine Greigh, is gewerkt naar oud-Grieksch model. Geplisseerde mousseline in twee tinten, bois de rose en capucine, vormde het materiaal. De bijbehorende avondmantel van velours lamé, in capucine en goudkleur, vormt met de japon een mooi geheel.

Bizonder fraai is ook het geheel van de tweede afbeelding in wit crêpe satin. De coupe van de slepende japon doet de lijnen van een mooie gestalte bijzonder voordeelig uitkomen. De bijbehorende cape is gegarneerd met een bruinen vos. Een elegant avondkapsel, harmonieerend met de overige sieraden, voltooit dit elegante toilet.

Over het witte avondtoilet van onze derde foto

Witte avondcape bezet met zilveren loovertjes over een japon van wit crêpe romain.

wordt een witte cape gedragen, geheel en al bewerkt met zilveren loovertjes. Een wit-bonten kraag garneert den hals. Het geheel werd ontworpen door het modehuis Lethorel et Dard.

In Parijs geldt voor dit seizoen wit als het meest elegante voor avondtoiletten, al ziet men ook teere pastelkleuren dragen. Soms wordt zoo'n toilet geheel en al in smetteloos wit gehouden: wit de japon, de avondmantel, kousen en schoentjes wit, zelfs kettingen, armbanden en andere sieraden. Soms echter draagt men bij zoo'n witte avondjapon een fluweelen korten mantel in diep rood, robijnrood of cerise. Dan worden daarbij ook schoentjes gedragen in dezelfde kleur, 'n rood zijden zakdoek en sieraden met roode steenen. Is de draagster schatrijk, dan zijn die steenen echt, maar ze behoeft daarom niet te treuren, wanneer dit niet het geval is, want er zijn prachtige minder kostbare steenen in schitterende kleuren. Om zoo'n toilet dan geheel en al te completeren, draagt men er nog een grooten waaier bij van roode struisveeren.

Crêpe romain is een materiaal, dat bij voorliefde wordt verwerkt voor avondtoiletten.

Japonnen van verleden jaar

Japonnen van verleden jaar kunnen op verschillende manieren gemoderniseerd worden, maar meestal moet er, nu de rokken zoo veel wijder en langer zijn geworden, wat nieuwe stof worden bijgenomen. Ook is het nog niet zoo'n kwaad idee om van twee oude jurken één nieuwe te maken. Niet zoo heel voordeelig? Nu ja, de nieuwe mode is nu eenmaal niet voordeelig en velen onzer zullen liever één nieuwmodische japon hebben, dan twee ouderwetsche. Hebben we nu een effen japon en een bedrukte, welke in kleur overeenstemmen, dan is daar zeer zeker wel iets moderns van te maken. Men kan dan van de eene jurk een onderjurk maken, welke én van onderen én opzij uit de andere te voorschijn komt. Het spreekt van zelf dat de bovenjurk dan weer gegarneerd moet zijn met 't materiaal van de „onderjurk”.

Een te nauw geworden jurk kan weer heel aardig worden met 'n apart ingezet vest, dat nu, tegen den winter, heel goed van fluweel kan worden genomen en dat, als 't goed gekozen wordt, een oude jurk weer heel aardig kan opknappen.

PAULA DEROSE.

Avondtoilet van wit crêpe satin, met bijbehorende cape. Garnering van bruine vos.

Blouse- en rokensembles zijn dit jaar zeer in trek. Dat deze behalve praktisch buitengewoon flatteus zijn (vooral voor slanke figuren), blijkt wel uit bijgaande teekening. De blouse van dit ensemble werd gedacht in beige shantung, het rokje, het hoedje en de tasch in beige-groentweed. Zoowel van de blouse als de rok is een uitstekend knippatroon verkrijgbaar aan ons patroonkantoor Postbus 1, Haarlem. Blouse 5702 50 ct. Rok 5707, bovenwijdte 96, 40 ct.

Voor witter linnen, zonder hard
wrijven en blankere, zachtere
handen gebruik

Rinso

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

SPORT VAN ZONDAG

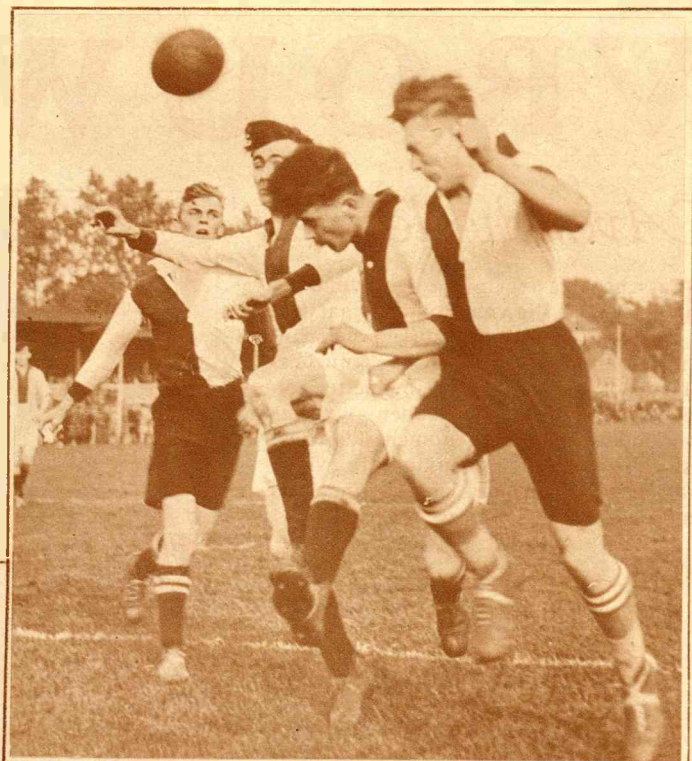
De manier, waarop Ajax er Zondag j.l. in slaagde van 't Gooi te winnen heeft aan duidelijkheid niet veel te wenschen gelaten. Een verheugend verschijnsel moet het voor de Ajax-vrienden zijn geweest dat de aanval der rood-witten het tot vier doelpunten heeft gebracht. Het genoegen dezer getrouwen werd echter danig vergald door den chaotischen toestand voor de overdekte tribune, waar het bekende euvel van menschen die een plaats hebben gekocht doch er geen krijgen en van het hinderlijke gedraai der eeuwige telaatkomers steeds grootere vormen gaat aannemen. Het wordt nu wel hoog tijd dat men aan dit ongerief eens paal en perk stelt.

Zooals de aanval der rood-witten Zondag opereerde zou men geneigd zijn te veronderstellen dat de tijd, waarin de Ajaciden onoverkomelijke obstakels vonden op hun weg naar het vijandelijke doel, voorgoed voorbij is. Van Reenen c.s. hadden er geducht den smaak van te pakken, zoodat Ajax zich bij de rust met een 3—0 voorsprong reeds tamelijk veilig kon achten. Een vierde doelpunt besliste den strijd volkomen in Ajax' voordeel. We zijn benieuwd hoe het in deze afdeeling verder zal gaan. Voorloopig schijnt Z.F.C. ons de zwaarste concurrent. Ajax maakt in elk geval een kans.

buitenspel werden afgekeurd, waarbij ten opzichte van de tweede goal nogal verschil van meening bestond.

Overigens is er voor de zebra's nog geen reden om de oogen niet strak op de bovenste plaats gericht te houden. Zij gaan nog aan den kop van deze sterke afdeeling, waarin na vier wedstrijden reeds geen ploeg meer ongeslagen is. Ongetwijfeld zullen de Stadionbewoners nog wel meer puntjes op hun creditzijde krijgen, doch het zou wel eens aardig zijn om te raden naar het aantal verliespunten dat de a.s. kampioen van afdeeling II op zijn staat van dienst zal hebben.

Voor de hoofdstedelijke tweede klassers is deze eerste behoorlijke voetbalzondag van het seizoen niet be-

Hilversum op eigen grond met 4—0 door Feyenoord geklopt. Kiekje uit dezen ongelijken strijd. Een heftige kamp om het bezit van „t bruine monster”.

Een geduchte overwinning van Ajax op 't Gooi. De actieve aanval der Meerclub is op deze foto in strijd met de Gooi-verdediging, welke, ondanks heftig verzet, viermaal werd gepasseerd.

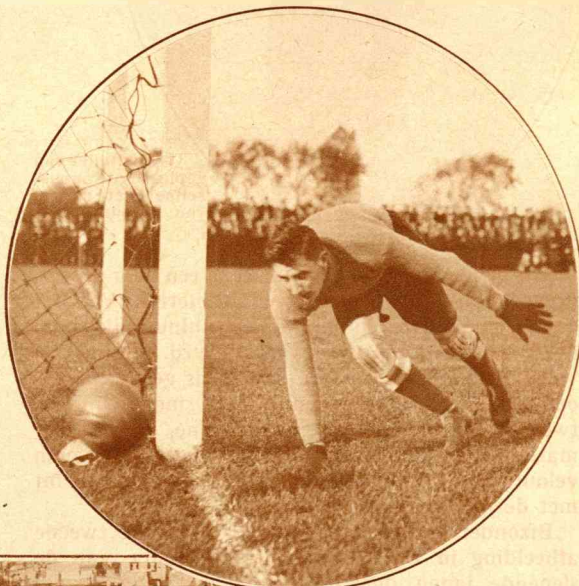
Stormvogels klopt H.F.C. met 1—0. Kiekje van v.d. Meulen, onzen nationalen doelvverdediger, aan wiens uitstekend spel het voornamelijk te danken was, dat de nederlaag der Haarlemmers niet grooter werd.

Het rooifeest van de cursisten van de commissie voor jeugdroeien. Aardig kiekje van het roeiende jonge volkje op den Amstel.

D.E.C. laat Zeeburgia een toontje lager zingen. Spelmoment uit dezen, met 3—2 door D.E.C. gewonnen wedstrijd. Scheres tracht den Zeeburgia-doelman Geelhuizen te passeeren.

Minder gesmeerd ging het bij de zebra's. E.D.O. heeft 't altijd voor gewoonte gehouden om het kampioenscandidaten zoo lastig mogelijk te maken. Misschien is het ietwat voorbarig om na een viertal wedstrijden van een kampioenscandidaat te spreken, maar een feit is het dan toch dat Blauw Wit voor Zondag j.l. al zijn wedstrijden had gewonnen, waartegenover de rood-zwarte Haarlemmers tot op dat moment slechts nederlagen konden stellen. En toch is Blauw Wit door E.D.O. geslagen, met gering verschil weliswaar, doch verdiend. Het feit dat de zebra's vooral na de rust zoo sterk in de meerderheid zijn geweest doet hier weinig ter zake. E.D.O. heeft misschien minder kansen gehad, doch in elk geval drie doelpunten gescoord, waarvan er twee wegens

vang van het seizoen niet ongerust over de club van den Wandelweg?

T.O.G. verloor met meer dan sprekende cijfers in Enkhuizen. Als dat zoo doorgaat verliezen de ex-derde klassers onmiddellijk weer het met zooveel moeite veroverde 2e-klasschap. D.W.S. won de „derby” van het Spaarndammerkwartier, zoodat Spartaan's positie er niet beter op geworden is. Ook V.V.A. staat nog wankel, hoewel de nederlaag tegen het sterke Velox in Utrecht niemand zal verwonderen.

Dreyfus

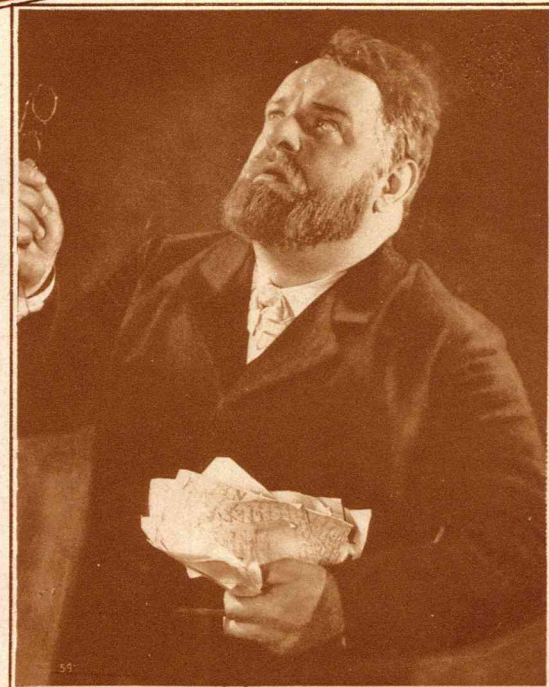
Toen aan het eind der vorige eeuw de zaak DREYFUS alle beschaafde landen in beroering bracht, zullen weinigen hebben vermoed, dat zij het geheele drama nog eens van A-Z zouden kunnen zien. En het is dan ook niet te verwonderen, dat thans, nu de gelegenheid geboden wordt, duizenden van dat aanbod een gretig gebruik maken. En de film is het waard, want hoewel het onderwerp zich uitstekend leende om er misplaatste sensatie of effectbejag in te verwerken, heeft men zich alleen bepaald tot een, zooveel mogelijk juiste, reconstructie der feiten, terwijl het spel van de hoofdpersonen zich door groote soberheid kenmerkt. De film werd onder regie van Richard Oswald door de UFA vervaardigd.

De degradatie van Alfred Dreyfus (Fritz Kortner). Al de teekenen van zijn rang worden op den grond gemorpen, terwijl zijn degen over de knie wordt gebroken.

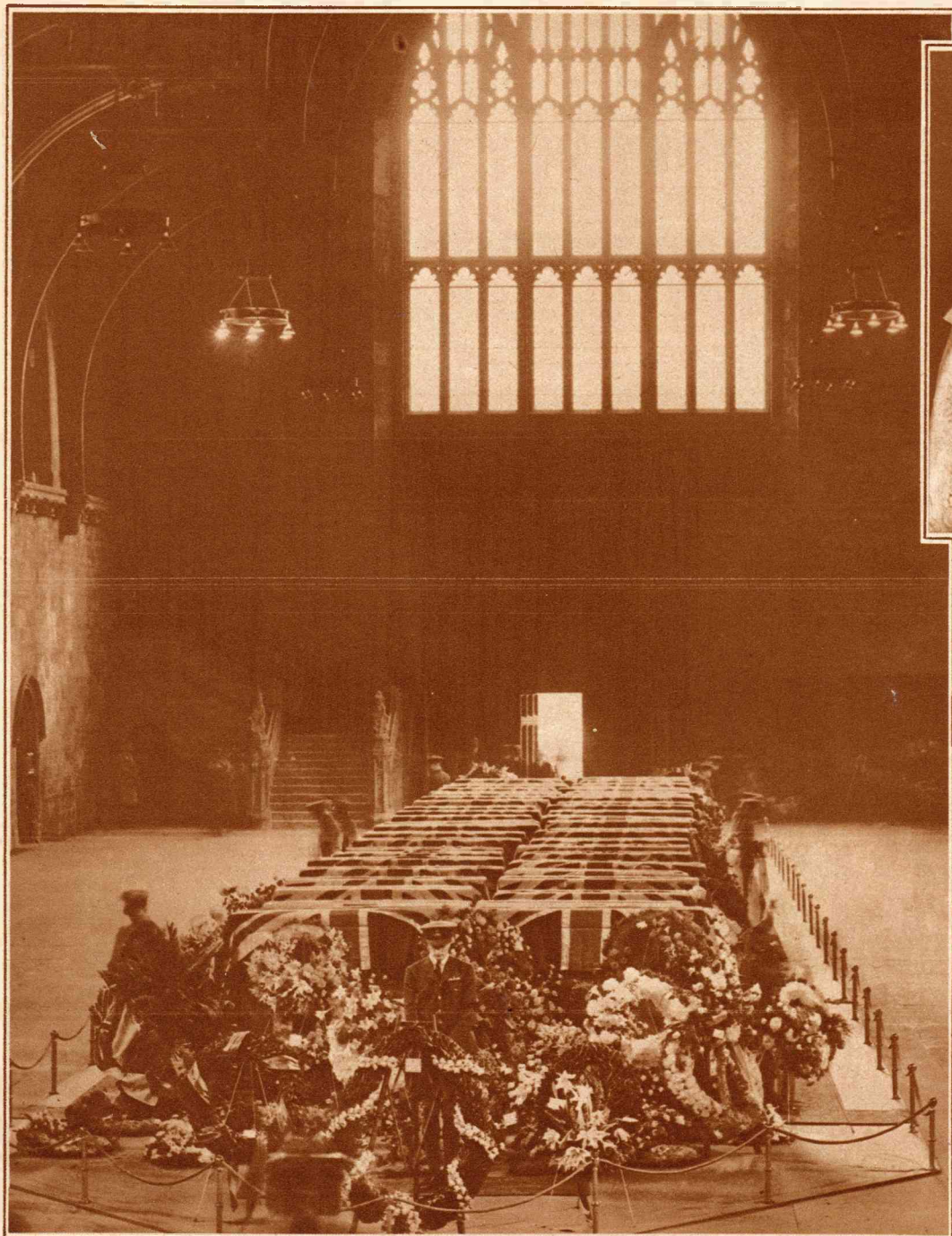
Dreyfus roept het volk toe, dat hij onschuldig is.

Na revisie van het vonnis werd Dreyfus tot tien jaar gevangenisstraf veroordeeld en slechts op aandringen van zijn vrouw (Grete Mosheim) besluit hij het gratieverzoek te onderteekenen.

Emile Zola (Heinrich George) houdt zijn pleidooi voor de onschuld van Dreyfus.

Op het Duivelseiland.

De uitvaart van de slachtoffers der R 101. De lijk-kisten met de overblijfselen der omgekomenen in de Westminster Hall te Londen.

Prins Boudewijn van België is j.l. Zondag in de St. Jacobskerk te Brussel met groote plechtigheid ten doop gehouden. Een hofdame draagt het vorstenkind de kerk binnen. Achter haar, de moeder, Prinses Astrid.

Hansi Preisinger, die in het Passiespel van Oberammergau de rol van Maria Magdalena vervulde, is in het huwelijk getreden met den Münchener ingenieur Dr. Otto Kirschner.

De treurige stoet op Trafagar Square.

BUITENLAND

BUIT

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. v. ek 12½ cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵; per post ook voor Ned.-Indië f1.75; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.